

قانون نمونه محافظت از کودکان

بهترین شیوه های اجرایی:

محافظت از کودکان در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی

نسخه نهایی، ژانویه 2013

- 5 فصل 1 - اصول و تعاریف.
- 5 ماده 1 - اهداف قانون.
- 6 ماده 2 - تعاریف.
- 7 ماده 3 - ابعاد و جنبه های محافظت.
- 7 ماده 4 - اصول.
- 9 ماده 5 - قانون بین الملل.
- 10 فصل 2 - پیاده سازی و اعمال.
- 10 ماده 6 - خط مشی ملی محافظت از کودکان و سازمان عالی محافظت از کودکان.
- 11 ماده 7 - فعالیت های پژوهشی، پیشگیری، آموزشی و کمک های فنی و تخصصی.
- 12 ماده 8 - کمیته های محافظت از کودکان.
- 12 ماده 9 - نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان.
- 13 ماده 10 - مجوزدهی و آموزش نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان.
- 13 ماده 11 - مسئولیت های مالی HCPA و کمیته های محافظت از کودکان.
- 13 ماده 12 - همکاری بین المللی.
- 15 فصل 3 - اقدامات محافظت از کودکان.
- 15 ماده 13 - سیستم واکتس رسمی و تلفن ویژه کمک رسانی ملی کودکان.
- 15 ماده 14 - تعهدات گزارش دهی.
- 16 ماده 15 - تعهدات تحقیق و مداخله؛ حکم خروج.
- 16 ماده 16 - حکم تامین امنیت و حکم سرپرستی.
- 17 ماده 17 - حق برخورداری از محل اقامت امن و مراقبت های جایگزین.
- 17 ماده 18 - اداره کردن و نظارت بر مراقبت های جایگزین.
- 18 ماده 19 - اصول مراقبت های جایگزین.
- 19 ماده 20 - فرزندپذیری و معادل های عملی آن.
- 19 ماده 21 - کمک های پزشکی و روانشناختی، اقدامات بازتوانی و استقرار مجدد.
- 20 ماده 22 - کمک های حقوقی و دسترسی به نظام عدالت و دادرسی.
- 20 ماده 23 - مجازات های جرائم علیه کودکان.
- 21 ماده 24 - حق دریافت غرامت کامل.
- 22 ماده 25 - مصادره اموال.
- 22 ماده 26 - صندوق بودجه غرامت قربانیان.

- فصل 4 - محافظت از کودکان در خانواده و اجتماع. 23
- ماده 27 - مسئولیت های خانواده. 23
- ماده 28 - مسئولیت های دولت. 23
- ماده 29 - کودکان محروم از یک محیط خانوادگی محافظت کننده. 24
- ماده 30 - مدرسه و آموزش های فنی و حرفه ای. 24
- ماده 31 - ممنوعیت تنبیه بدنی. 25
- ماده 32 - محافظت از حق برخورداری از حریم خصوصی. 25
- ماده 33 - بازی و سرگرمی. 26
- ماده 34 - آداب مضر. 26
- ماده 35 - سلامتی. 26
- ماده 36 - مواد مخدر و سایر مواد مضر. 27
- ماده 37 - مکان های عمومی و برنامه های سرگرمی. 27
- ماده 38 - رسانه ها. 28
- ماده 39 - کودکان متعلق به گروه های اقلیت. 28
- ماده 40 - کودکان دارای معلولیت و ناتوانی. 29
- ماده 41 - ممنوعیت ربودن، فروش و قاچاق کودکان. 30
- فصل 5 - محافظت از کودکان در برابر بهره کشی جنسی. 32
- فصل 42 - محافظت از کودکان در برابر سوءاستفاده جنسی و بهره کشی جنسی. 32
- ماده 43 - ممنوعیت استفاده از کودکان برای روسپی گری. 32
- ماده 44 - ممنوعیت توريسم جنسی کودکان. 33
- ماده 45 - ممنوعیت پورنوگرافی کودکان. 33
- ماده 46 - رسیدگی به محتوا و اقلام پورنوگرافی کودکان. 34
- ماده 47 - اصل عدم مجازات کودکان قربانی. 34
- ماده 48 - اختیار قضایی، استرداد مجرمان، مسئولیت، و همکاری. 35
- فصل 6 - محافظت از کودکان در برابر بهره کشی اقتصادی. 36
- ماده 49 - اصول کار کودکان. 36
- ماده 50 - حداقل سن اشتغال کودکان. 36
- ماده 51 - ممنوعیت کارهای مضر، خطرناک و نامعقول. 37
- ماده 52 - تعهدات کارفرما. 37
- ماده 53 - تعیین ساعات کار و ساعات استراحت. 38

- 38 ماده 54 - حقوق کودکانی که در خانه ها کار می کنند.
- 39 فصل 7 - محافظت از کودکان در شرایط اضطراری.
- 39 ماده 55 - شرکت کودکان در درگیری های مسلحانه.
- 39 ماده 56 - محافظت از کودکان تأثیر دیده از درگیری های مسلحانه.
- 40 ماده 57 - محافظت از کودکان در یک منطقه اشغالی.
- 40 ماده 58 - خروج از خدمت، کمک های پزشکی و استقرار مجدد.
- 41 ماده 59 - کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند.
- 41 ماده 60 - کودکان پناهنده، مهاجر، و کودکان مهاجر بدون همراه.
- 43 فصل 8 - محافظت از کودکان در نظام قضایی.
- 43 ماده 61 - اصول اقدامات قضایی که کودکان در آنها دخیل هستند.
- 43 ماده 62 - محافظت از کودکان قربانی و کودکان شاهد.
- 45 ماده 63 - کودکانی که خلاف قانون عمل کرده اند.
- 45 ماده 64 - راهبردهای تعیین مجازات برای کودکانی که خلاف قانون عمل کرده اند.
- 46 ماده 65 - محافظت از کودکان محروم شده از آزادی.

فصل 1 - اصول و تعاریف.

ماده 1 - اهداف قانون.

(1) تاکید بر ارزش درونی و ذاتی کودکان بعنوان انسان های مستقل، منحصر به فرد، محترم، مصمم به نفس و برخوردار از حقوق کامل، و نقش اساسی کودکان در حفظ و بقای یک جامعه دموکراتیک و عادلانه با کارکرد صحیح،

تصریح دوباره حقوق انسانی بنیادی کودکان مطابق با آنچه که در اعلامیه جهانی حقوق بشر و کنوانسیون حقوق کودکان آمده است، بدون قائل شدن هیچگونه تبعیض بر پایه جنسیت، نژاد، دین، باورهای سیاسی و باورهای دیگر، اصلیت ملی، قومی یا اجتماعی، دارایی، تولد، معلولیت و ناتوانی، یا شرایط دیگر و تصریح دوباره حق کودکان مبنی بر شرکت داشتن در کلیه اقداماتی که بر حال آنها تاثیر می گذارد،

درک ضرورت مراقبت های ویژه و کمک، هدایت، و آموزش برای کودکان تا بتوانند تمام توانایی های بالقوه خویش را بالفعل ساخته، دوره تحول به بزرگسالی را با سلامت پشت سر گذاشته و به اعضای فعال برای جامعه تبدیل گردند،

تأیید نقش اصلی و اساسی خانواده در تضمین توسعه و رفاه کودکان که می بایست در فضایی آکنده از محبت، عشق و تفاهم بزرگ شوند، و نقش دولت در خصوص حمایت و کمک به خانواده هایی که چنین مسئولیتی بر عهده دارد،

به رسمیت شناختن اثرات مخرب هرگونه بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی بر توسعه و رشد جسمانی، روانی، احساسی و اجتماعی کودکان، و

برجسته ساختن اهمیت همکاری های بین المللی برای پیاده سازی مفاد این قانون،

هدف از این قانون، محافظت از کودکان در برابر تمام انواع و اشکال بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی در فضای عمومی و خصوصی با توسل به راهکارهای زیر است -

(a) شناسایی و تبیین مسئولیت های والدین، خانواده ها، اجتماع و دولت در پرورش، مراقبت و محافظت از کودکان؛

(b) تعریف اقدامات مختلف و ترک اقداماتی که بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی تلقی می گردند؛ و

(c) ارائه خدمات مناسب برای کودکان قربانی، شامل کمک های پزشکی، روانشناختی و حقوقی، خدمات بازتوانی و استقرار مجدد، و راهکارهای مداخله و دریافت غرامت.

(2) برای نافذ شدن این قانون، از کلیه اعضای جامعه درخواست می شود تا در امر محافظت از کودکان مشارکت داشته باشند. محافظت از کودکان باید هدف اصلی تمام رویه های دولتی، قانون گذاری، قضایی و اداری باشد. بخش خصوصی باید مورد تشویق قرار گیرد تا با تدوین مقرراتی در زمینه مسئولیت پذیری اجتماعی سازمان ها و آیین نامه های رفتاری، محافظت از کودکان را ارتقا بخشد. کلیه تلاش ها در راستای محافظت از کودکان باید با در نظر گرفتن اهمیت فزاینده فن آوری های جدید، علی الخصوص اینترنت، و مزایای آنها برای پرورش کودکان و نیز کاربرد بالقوه آنها در بهره کشی از کودکان، انجام شوند.

(3) دولت باید بودجه لازم را برای تضمین پیاده سازی صحیح، اصولی و موثر این قانون اختصاص داده و تعهد خود را برای بهبود مستمر ابعاد محافظت از کودکان بیان دارد.

ماده 2 - تعاریف.

(1) بر اساس قانون، یک کودک شخصی است که هنوز به سن 18 سالگی نرسیده است. امکان دارد در مواردی که در این قانون ذکر شده است، سن دیگری در نظر گرفته شود. در مواردی که میان صغیر یا غیر صغیر بودن یک کودک تردید وجود دارد، باید فرض را بر صغیر بودن گذاشت. بی اطلاعی از سن یک کودک می بایست از زمره دفاعیات مستثنی گردد.

(2) برای منظور این قانون -

(a) "بی توجهی" به معنی عدم اجرای عمدی یا غیرعمدی وظایف و مسئولیت ها در راستای مراقبت و سرپرستی مناسب یک کودک و تامین نیازهای پایه جسمانی، روانی، احساسی و اجتماعی کودک می باشد؛

(b) "سوءاستفاده" به معنی هرگونه اقدام یا عدم اقدام عمدی یا آگاهانه والدین، قیم ها، مراقبت کنندگان، یا سایر افراد معتمد یا صاحب اختیار می باشد که باعث و یا احتمالاً باعث صدمه دیدن جسمانی، روانی، یا احساسی یک کودک می گردد؛

(c) "بدرفتاری" به معنی هرگونه اقدام عمدی یا آگاهانه منجر به صدمه دیدن جسمانی، روانی، یا احساسی یک کودک یا عدم اقدام والدین، قیم ها، یا مراقبت کنندگان برای محافظت از کودکان در برابر چنین صدماتی، و بطور کلی تمامی انواع و اشکال رفتارهای خشونت آمیز، تعرض، بیرحمی، تحقیر، یا خفیف ساختن یک کودک می باشد؛

(d) "بهره کشی" به این معنی است -

(i) بهره کشی جنسی، شامل بهره کشی جنسی تجاری از کودکان به شکل روسپی گری کودکان، توریسیم جنسی کودکان، پورنوگرافی کودکان، و قاچاق کودکان برای این مقاصد؛

(ii) بهره کشی اقتصادی، شامل بدترین اشکال کارگری کودکان، نکدی گری کودکان، کار کودکان و کار کودکان در خانه که با مفاد این قانون مطابقت نداشته باشد؛ و

(iii) سایر انواع بهره کشی، شامل کلیه اشکال برده داری یا اقدامات مشابه برده داری، نگهداری در ازای بدهی یا رعیتی؛

(e) "سوءاستفاده جنسی" از کودکان به این معنی است -

(i) شرکت دادن یا تحریک یک کودک زیر سن رضایت به شرکت در فعالیت های جنسی نقض کننده ماده 42 این قانون؛

(ii) شرکت کردن در فعالیت های جنسی با یک کودک از طریق سوءاستفاده از جایگاه اعتماد یا اختیار مانند والدین، قیم ها یا مراقبت کنندگان؛

(f) "فعالیت های جنسی" به معنی نزدیکی جنسی و هرگونه کار دیگر انجام شده با، توسط، همراه یا جلوی کودک که حضور یا مشارکت کودک برای بهره برداری جنسی یک نفر دیگر است؛

(g) "والدین" به معنی پدر یا مادر طبیعی، فرزند پذیرفته و یا پرورشی (فاستر) یک کودک می باشند؛

(h) "قیم ها" به معنی کلیه اشخاص دیگری است که مسئولیت قانونی کودک را بر عهده دارند؛

(i) "مراقبت کننده" به معنی هر شخص غیر از والدین یا قیم است که بر اساس یک رابطه حرفه ای یا غیر حرفه ای، بطور دائم یا موقت عملاً مراقبت از کودک را بر عهده دارد.

ماده 3 - ابعاد و جنبه های محافظت.

این قانون می کوشد از کودکان در برابر کلیه اقدامات و یا ترک اقداماتی محافظت کند که بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی تلقی می شوند، مانند -

- (a) خدشه دار ساختن سلامتی، رفاه، یا تمامیت جسمانی یک کودک، شامل استفاده یا تهدید به استفاده از هرگونه خشونت یا تعرض؛
- (b) آسیب رساندن به تمامیت روانی یا احساسی یک کودک با تهدید کردن، ترساندن، مرعوب ساختن، یا تحقیر کودک؛
- (c) بی توجهی یا رفتار آکنده از بی توجهی در قبال کودک، بخصوص کودکی که از داشتن یک محیط خانوادگی پایدار و امن بی بهره است؛
- (d) محروم کردن کودک از تحصیلات پایه یا آموزش های فنی و حرفه ای؛
- (e) دزدیدن، فروختن، یا قاچاق یک کودک به هر دلیل و به هر شکل؛
- (f) مبارزت ورزیدن یا شرکت کردن در سوءاستفاده جنسی از یک کودک، بخصوص توسط اعضای خانواده، قیم ها، مراقبت کنندگان یا هر شخص دیگری که رابطه نزدیک با کودک دارد؛
- (g) ایجاد زمینه برای بهره کشی از کودکان، از طریق تولید یا استفاده از کالاها یا خدمات جنسی که یک کودک در آنها دخیل است، شامل پورنوگرافی کودکان، توریسم جنسی کودکان، شرکت در اعمال جنسی، ازدواج با کودکان، و قاچاق کودکان برای این مقاصد؛
- (h) ایجاد زمینه برای بهره کشی اقتصادی از کودکان، علی الخصوص بدترین اشکال کارگری کودکان، کار کودکان که با مفاد این قانون مطابقت نداشته باشد، و نادیده گرفتن حق کودک برای بازی و سرگرمی؛
- (i) تحمیل شرکت یک کودک در هرگونه فعالیت یا فعالیت های استثمارگرانه ای که برای رشد و توسعه جسمانی، روانی یا آموزشی وی مضر هستند یا قرار دادن وی در معرض این قبیل امور؛
- (j) قصور در محافظت از کودکی که درگیری های مسلحانه و یا سایر شرایط بی ثباتی و اغتشاش را تجربه کرده است، مانند کودکان بی دفاع، کودکان پناهنده، کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند، یا کودکان مهاجر، یا جذب کودکان در نیروهای مسلح؛
- (k) قصور در محافظت از یک کودک در بازداشت قضایی یا کودکی که بعنوان قربانی یا شاهد وارد نظام قضایی شده است.

ماده 4 - اصول.

(1) محافظت از جان کودکان می بایست تعهد و وظیفه اصلی هر شخص، موسسه یا هر سازمان دست اندرکار مسائل کودکان باشد. حق کودکان برای بقا و رشد، یعنی رشد و توسعه جسمانی، احساسی و اجتماعی و رفاه کودکان می بایست تا سرحد امکان محافظت گردد.

(2) در کلیه اقدامات مربوط به کودکان، که توسط هر شخص، موسسه خصوصی یا عمومی، یا سازمان ها و نهادهای دیگر در تطابق با این قانون انجام می شود، صلاح کودکان می بایست اصل محوری باشد. برای تضمین تامین صلاحیت کودکان می بایست اصول زیر رعایت گردند -

(a) محافظت از حق کودکان برای زندگی، رشد و توسعه، سلامتی، ایمنی و تضمین محترم شمرده شدن حیثیت، شأن، و شخصیت کودک باید هدف بنیادی هرگونه اقدام در این راستا باشد؛

(b) مسئولیت اصلی مراقبت و محافظت از کودکان با خانواده هاست؛ دولت باید در خصوص این وظیفه به خانواده ها کمک کند و فقط زمانی مداخله نماید که خانواده ای فاقد صلاحیت، یا بی میل بوده و یا برای محافظت از کودکان در برابر بهره کشی نیازمند کمک است؛

(c) دوام و ثبات باید یک هدف محوری باشد، در این خصوص باید برای تضمین ثبات روابط شخصی کودک و محیط اجتماعی وی و تضمین پیوستگی تحصیلات، آموزش و یا اشتغال کودک از اقداماتی با کمترین میزان مداخله استفاده گردد؛

(d) اتخاذ تصمیمات اداری و قضایی تأثیرگذار بر کودک و اجرای آنها باید بدون درنگ و بدون تاخیرهای غیرمعقول انجام شود؛

(e) والدین، قیم ها، و کودک باید در کلیه مراحل اقدامات شرکت داشته باشند مگر منافی صلاحیت کودک باشد؛
و

(f) کلیه تصمیمات و برنامه هایی که تحت پوشش ابعاد این قانون قرار می گیرند، باید توسط سازمان ها، موسسات و یا اشخاص ذیصلاح اجرا شده و جنبه های فردیت، سن و پختگی، زبان مادری، جنسیت، هویت و جهت گیری جنسی، وضعیت سلامتی و توانایی های ویژه کودک در آنها مد نظر قرار داده شود و سعی گردد هویت قومی، نژادی، دینی و فرهنگی کودک بر اساس ضرورت های موجود حفظ شود.

(3) هر کودک می بایست از حقوق مشابه و سطح محافظت یکسان بهره مند شود بدون اینکه به لحاظ سن، نژاد، جنسیت، جهت گیری جنسی، هویت جنسی، اصلیت ملی، قومی یا اجتماعی، زبان، دین، موقعیت اجتماعی-اقتصادی، وضعیت خانوادگی، روابط خانوادگی، سلامتی، وضعیت معلولیت و ناتوانی، یا باورهای سیاسی، دینی و سایر باورهای خود و یا والدین و یا قیم خود تبعیضی در حق وی روا گردد.

(4) در تمام اقداماتی که برای اجرای این قانون انجام می شود، علی الخصوص در اقدامات اداری و قضایی، نظرات و خواسته های کودک باید مطابق با سن و پختگی وی در نظر گرفته شوند. برای این امر لازم است که -

(a) کودک اطلاعات کافی به روش و زبانی که برای وی قابل درک باشد درباره اقدامات و تصمیمات، حق بیان نظرات، و درباره اهمیت و اثر بالقوه مشارکت خود دریافت نماید؛

(b) به کودک فرصت بیان نظرات و خواسته هایش داده شود و کمک های لازم برای انجام این کار در محیطی تشویق کننده و توانایی بخش در اختیار او گذاشته شود؛

(c) هنگامی که تحلیل های خاص موردی نشان دهند که کودک از توانایی شکل دادن به دیدگاه های خود به شیوه ای معقول و مستقل برخوردار است، نظرات و خواسته های کودک می بایست مد نظر قرار داده شوند؛ و

(d) کودک درباره نتایج اقدامات اطلاعات دریافت کرده و فرصت پاسخ دهی به اقدامات و تصمیمات را داشته باشد؛ و

(e) کودک مطابق با ماده 22 این قانون از کمک های حقوقی رایگان بهره مند می شود.

ماده 5 - قانون بین الملل.

محافظت از کودکان بر طبق این قانون باید حداقل بتواند استاندارد محافظت ارائه شده توسط کنوانسیون حقوق کودکان و سایر کنوانسیون های بین المللی تصویب شده در این کشور را تضمین نماید. قانون بین الملل باید بعنوان یک منبع تفسیر و کاربرد این قانون بکار برده شود.

فصل 2 - پیاده سازی و اعمال.

ماده 6 - خط مشی ملی محافظت از کودکان و سازمان عالی محافظت از کودکان.

(1) سازمان عالی محافظت از کودکان (HCPA - Highest Child Protection Agency) باید تاسیس گردد. این سازمان باید شخصیت حقوقی داشته باشد. کارکرد کلی آن انجام امور هماهنگی، پایش، نظارت، و تشویق فعالیت کمیته های محافظت از کودکان (CPC - Child Protection Committee) و کلیه ارائه کنندگان خدمات محافظت از کودکان می باشد. ترکیب، ساختار سازمانی، و دستور کار HCPA باید بر اساس قانون/مقررات تعیین گردد. دولت باید بودجه لازم را برای تاسیس و کار HCPA تدارک ببیند.

(2) HCPA می بایست کلیه اقدامات مربوط به محافظت از کودکان را هدایت کرده و در زمینه تدوین خط مشی ملی محافظت از کودکان مشاوره و راهکار ارائه کند، علی الخصوص با -

(a) هماهنگی پیاده سازی کلیه خط مشی های محافظت از کودکان در نهادها، سازمان ها و موسسات واجد شرایط؛

(b) ارائه پیشنهاد به ارگان های قانون گذاری / اجرایی و مشارکت در بررسی و هم اندیشی درباره پیش نویس قوانین مربوط به محافظت از کودکان؛

(c) آماده سازی و اجرایی ساختن برنامه های ملی، منطقه ای و اجتماعی-محور محافظت از کودکان با ارائه منابع مالی لازم، تخصیص آنها به CPCها، مشاوره دادن درباره اولویت ها در پیاده سازی این برنامه ها؛

(d) تضمین اینکه کلیه اعضای HCPA و CPCها از تخصص لازم برای اجرای امور مربوط به محافظت از کودکان بهره مند بوده و درباره پیشرفت های اخیر در عرصه محافظت از کودکان بطور مستمر آموزش دریافت کنند؛ و

(e) اطلاع رسانی به عموم درباره فعالیت های خود و درباره مواردی که کودکان در معرض خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی قرار می گیرند، با هدف ارتقای فزاینده حقوق و رفاه کودکان در این کشور.

(3) HCPA باید پژوهش های انجام شده مطابق با ماده 7 این قانون را در تمام فعالیت های خود مد نظر قرار دهد. آنها باید بطور مرتب با CPCها و نمایندگان کلیه نهادهای دولتی و غیر دولتی خدمات رسان محافظت از کودکان زیرمجموعه مشورت نمایند. این امر یک نقطه تمرکز برای همکاری بین المللی در زمینه محافظت از کودکان خواهد بود.

(4) HCPA مسئولیت نظارت بر CPCها و بازبینی فعالیت های آنها را بر عهده دارد، و علی الخصوص گزارش های دوره ای ارسال شده توسط CPCها را مورد ارزیابی قرار می دهد.

(5) HCPA مسئولیت بازبینی کم و کیف پیاده سازی این قانون و وضعیت محافظت از کودکان در کشور را بر عهده خواهد داشت. HCPA گزارش تمام فعالیت های خود را بطور مرتب به مقامات ذیصلاح ارائه خواهد داد. این گزارش باید به مواردی که کودکان در معرض خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی قرار می گیرند، دلایل ریشه ای آن و واکنش های متناسب بر طبق این قانون، و خط مشی های کلی محافظت از کودکان بپردازد. این گزارش می بایست در دسترس عموم قرار داده شود.

ماده 7 - فعالیت های پژوهشی، پیشگیری، آموزشی و کمک های فنی و تخصصی.

HCPA می بایست بعنوان بخشی از رویکرد پیشگیرانه خود برای تضمین محافظت از کودکان در برابر کلیه انواع بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی به اجرا و هماهنگ سازی فعالیت های پژوهشی و آموزشی پرداخته و کمک های فنی و تخصصی ارائه نماید. این فعالیت ها باید درباره مسائل آگاهی ایجاد نموده، و به درک دلایل ریشه ای آنها و ارائه راهکار بیانجامد. این رویکرد باید بطور خاص موارد زیر باشد -

(a) اجرا، ترویج و هماهنگی پژوهش ها در زمینه موارد بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان و واکنش های مناسب در سطح چند رشته ای و میان سازمانی؛

(b) تحلیل نتایج این پژوهش ها برای درک بهتر دلایل ریشه ای اقتصادی، اجتماعی و/یا فرهنگی این موارد بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان و تدوین خط مشی هایی برای محافظت از کودکان؛

(c) برقراری گفتمان سازنده میان CPCها و HCPA، نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان، جامعه علمی، کارشناسان این زمینه (شامل معلمان، کارشناسان پزشکی و کسانی که در زمینه مراقبت از کودکان کار می کنند) و نمایندگان از جامعه مدنی در زمینه محافظت از کودکان؛

(d) ارائه کمک های فنی و تخصصی، مانند پشتیبانی های اداری و تدارکاتی به این کارشناسان برای طرح ریزی موثر، بهبود، توسعه و اجرای برنامه ها و فعالیت ها در راستای محافظت از کودکان مبتنی بر یافته های پژوهش و توجه ویژه به پیش گیری از موارد بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان؛

(e) توسعه و پیاده سازی فعالیت های افزایش دهنده سطح آگاهی از طریق برگزاری کنفرانس ها و سمینارهای کشوری، و علی الخصوص با مشارکت دادن رسانه های گروهی، مانند رسانه های چاپی، تلویزیون، رادیو، و رسانه های اینترنتی در این فرایند؛

(f) اجرای فعالیت های آموزشی، شامل آموزش درباره مفاد این قانون و پیاده سازی آن، برای کادر حرفه ای و نیروهای داوطلب در زمینه های آموزش، پزشکی، مجری قانون، قضایی، مددکاری اجتماعی و سایر زمینه های مرتبط با محافظت از کودکان به منظور بالا بردن دانش و اطلاعات آنها درباره انواع مختلف بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان، برای کمک در خصوص بررسی موارد، و شناسایی قربانیان و متخلفین؛ برای این مهم باید موارد فوق در برنامه تحصیلی موسسات آموزش عالی و آکادمی های فعال در رشته های آموزش و پرورش، مددکاری اجتماعی، پزشکی، حقوق و پلیس گنجانده شود؛

(g) ترویج و تشویق برنامه های ابتکاری بخش خصوصی برای جلوگیری از بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان، شامل تصویب آیین نامه های رفتاری؛

(h) آموزش دادن به کودکان و بزرگسالان درباره حقوق کودکان برای محافظت شدن در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی و درباره سازوکارهای محافظتی موجود برای کودکان قربانی و شاهد، مانند سیستم واکنش رسمی موجود؛ از طریق سازمان دهی کارگاه های ویژه در مدارس و سازمان های اجتماعی و توسعه و انتشار مطالب آموزشی و اطلاع رسانی مناسب؛ و

(i) تصویب قوانین مورد نیاز برای برقراری و اجرای کلیه فعالیت های پژوهشی و آموزشی و کمک های فنی و تخصصی مرتبط.

ماده 8 - کمیته های محافظت از کودکان.

- (1) کمیته های محافظت از کودکان (CPCها) باید در سطح منطقه ای تشکیل شوند. تشکیل، ساختار سازمانی، و صلاحیت های آنها بر اساس قانون/ مقررات تعیین خواهد شد.
- (2) CPCها مسئول پیاده سازی خط مشی محافظت از کودکان و اقدامات محافظت از کودکان پیش بینی شده در این قانون هستند. کمیته ها با همکاری نهادهای دولتی و غیر دولتی خدمات رسان محافظت از کودکان یک سیستم عملیاتی برای اقدامات محافظت از کودکان مطابق با مفاد فصل 3 این قانون ایجاد خواهند کرد تا کلیه فعالیت ها، شامل ولی نه محدود به موارد زیر را پیاده سازی و هماهنگ نمایند:
 - (a) سازمان دهی و تشکیل یک سیستم واکنش رسمی برای دریافت و هماهنگی موارد گزارش شده بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان، شامل ایجاد یک تلفن ویژه و/یا وب سایت برای ارائه مشاوره و کمک به کودکان قربانی واقعی یا احتمالی، و هدایت فعالیت های تحقیق و مداخله برای موارد گزارش شده؛
 - (b) مدیریت برنامه های پشتیبانی و کمک رسانی به والدین، سایر اعضای خانواده، و قیم های فاقد صلاحیت، بی میل، یا نیازمند کمک برای محافظت از کودکان در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی و یا برای تامین مراقبت های مناسب؛
 - (c) مدیریت یک سیستم سکونت امن برای کودکان قربانی واقعی یا احتمالی و هدایت کردن سیستم مراقبت های جایگزین مطابق با فصل 3 این قانون؛
 - (d) مدیریت مراکز کمک رسانی پزشکی و روانپزشکی برای کودکان قربانی واقعی و احتمالی؛
 - (e) هماهنگی با سیستم کمک های حقوقی رایگان که در اختیار کودکان است؛ و
 - (f) ایجاد برنامه هایی برای استقرار مجدد و بازتوانی کودکان قربانی.
- (3) روش هایی برای هماهنگی مرتب با نهادهای دولتی و غیر دولتی زیرمجموعه خدمات رسان محافظت از کودکان مسئول اجرای اقدامات پاراگراف (2) ایجاد خواهد شد. CPCها برای این منظور شبکه ای از نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان را اداره خواهند کرد که شامل نمایندگانی از سازمان های تامین کننده محل سکونت امن و مراقبت های جایگزین، قیمومیت و فرزندپذیری، خدمات پزشکی، مشاوره روانشناختی و کمک های حقوقی به کودکان و نیز مددکاران اجتماعی، افسران متخصص مجری قانون، پرسنل دادگاه ها، و نمایندگانی از مدارس و سایر موسسات آموزشی خواهد بود.
- (4) CPCها گزارش تمام فعالیت های خود را بطور مرتب در اختیار HCPA قرار خواهند داد.

ماده 9 - نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان.

- (1) نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان اجرای سیستم اقدامات محافظت از کودکان پایه گذاری شده توسط CPCها را مطابق با قانون در سطح نواحی و شهرها عهده دار می شوند. نهادهای خدمات رسان شامل سازمان های دولتی و غیر دولتی محافظت از کودکان و موسسات، خانواده های پشتیبان، و اشخاص خواهد بود.
- (2) می بایست واحدهای مجری قانون که آموزش های ویژه ای در زمینه موارد محافظت از کودکان و کار با کودکان می بینند، پایه ریزی گردند.

(3) خدمات شامل فعالیت های آموزشی و تفریحی، برنامه های پشتیبانی و کمک به والدین، سایر اعضای خانواده، و قیم ها، تحقیق و مداخله در مواردی است که کودکان در خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی بوده و نیاز به کمک های پزشکی، مشاوره روانشناسی، کمک های حقوقی، و محل سکونت امن و مراقبت های جایگزین برای کودکان قربانی واقعی و احتمالی وجود دارد.

ماده 10 - مجوزدهی و آموزش نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان.

(1) برای تاسیس یک موسسه یا سازمان محافظت از کودکان و یا برای ارائه خدمات شخصی محافظت از کودکان، باید از CPC ها با هماهنگی HCPA مجوز دریافت شود. الزامات و نیازمندی های درخواست و اعطای این مجوزها باید توسط قانون/مقررات مشخص گردد.

(2) برای کسب مجوز، نهادهای خدمات رسانی باید برخی استانداردهای حداقل ایمنی و بهداشتی که در قانون/مقررات برای محافظت از ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه، و رفاه کودکان تعیین شده اند را رعایت نمایند.

(3) کلیه اشخاصی که بخواهند در نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان استخدام شوند باید مدارکی ارائه کنند دال بر اینکه هرگز قبلاً به جرم سوءاستفاده جنسی از کودکان، بهره کشی جنسی یا اقتصادی از کودکان، قاچاق کودکان، یا تخطی از تعهدات مراقبتی و تحصیلی محکوم نشده اند. هر شخصی که با تخطی از این قانون جرمی را بر علیه یک کودک مرتکب شده باشد نباید به هیچ وجه توسط سازمان ها یا موسسات محافظت از کودکان استخدام یا بکار گرفته شده و نمی تواند بعنوان یک خانواده پشتیبان یا یک شخص به ارائه خدمات بپردازد.

(4) کلیه اشخاصی که خدمات محافظت از کودکان ارائه می کنند باید آموزش های لازم و مستمر برای آماده شدن جهت کار با کودکان دریافت کنند.

ماده 11 - مسئولیت های مالی HCPA و کمیته های محافظت از کودکان.

(1) دولت می بایست بودجه کافی برای تامین هزینه فعالیت های HCPA و CPC ها تامین نماید.

(2) در صورتی که برای محافظت از کودکان نیاز به مداخله CPC ها بود، ممکن است از والدین یا قیم ها خواسته شود تا هزینه محافظت و نگهداری از کودک، و بخصوص هزینه های ماندن کودک در مکانی امن یا مراقبت جایگزین را بپردازند، مگر آنکه فاقد تمکن مالی لازم باشند.

ماده 12 - همکاری بین المللی.

HCPA برای محقق ساختن اهداف این قانون با مقامات محافظت از کودکان در کشورهای دیگر هماهنگی خواهد کرد. آنها امور زیر را انجام خواهند داد -

- (a) شیوه های مثبت تجربه شده درباره محافظت از کودکان را با هم در میان می گذارند؛
- (b) در زمینه پیاده سازی قوانین مربوط به موارد محافظت از کودکان که جنبه های فرا مرزی دارند، مانند فرزندپذیری برون کشوری یا معادل های عملی آن یا قیمومیت، کودک ربایی بین المللی، نگهداری یا خروج اشتباهی کودکان، و قاچاق کودکان، در خصوص هویت و مکان کودکان و والدین آنها، و اطلاعات درباره جرائم سازمان یافته به تبادل اطلاعات و همکاری می پردازند؛
- (c) با سازمان های بین المللی همکاری کرده و در تلاش های بین المللی برای ترویج احترام به حقوق کودکان شرکت می نمایند.

فصل 3 - اقدامات محافظت از کودکان.

ماده 13 - سیستم واکنش رسمی و تلفن ویژه کمک رسانی ملی کودکان.

- (1) برای دریافت و هماهنگی موارد گزارش شده بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان یک سیستم واکنش رسمی ایجاد خواهد شد. اقدامات اضطراری پزشکی و کمک های روانشناختی و امکانات قرار دادن کودک در محیطی امن در این سیستم واکنش در نظر گرفته شده است. راهبری و اداره سیستم واکنش توسط نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان که آموزش های ویژه دریافت کرده اند انجام خواهد شد.
- (2) یک تلفن رایگان ویژه کمک رسانی ملی کودکان که کودکان بتوانند برای دریافت مشاوره و پشتیبانی با آن تماس بگیرند ایجاد خواهد شد. وجود این تلفن باید با تبلیغات گسترده اعلام شود. کودکان از طریق تلفن ویژه ملی می توانند اطلاعاتی درباره امکان مطرح کردن مسئله خود در سیستم واکنش دریافت کنند.
- (3) سازوکارهای دیگر مانند وب سایت ها و استفاده از رسانه های اجتماعی می تواند بجای تلفن ویژه کمک رسانی ملی کودکان یا بعنوان مکمل آن بکار برده شوند.

ماده 14 - تعهدات گزارش دهی.

- (1) هر کس که در طول مراقبت یا کار خود با کودکان از موقعیت یا اقداماتی مطلع شود که بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان به شمار می آیند و هر کس دیگر باید بدون توجه به هرگونه شرط رازداری حرفه ای فوراً مورد را به پلیس یا سایر مقامات ذیصلاح کشوری گزارش نماید. این شخص با درخواست مقامات موظف است کلیه اطلاعاتی را که می تواند در تحقیق و برای شناسایی متخلفین و یا قربانیان مفید واقع شود، ارائه نماید.
- (2) هرکس که با حسن نیت چنین اطلاعاتی را ارائه نموده باشد باید از مسئولیت مدنی یا جزایی احتمالی برای گزارش دادن معاف گردد. اگر برای ایمنی و امنیت شخصی آنها لازم باشد از حق دریافت محافظت ویژه برخوردار خواهند شد.
- (3) محرمانگی اطلاعات ارائه شده بر اساس پاراگراف (1) و (2) این ماده باید تضمین گردد. هویت و سایر مشخصات فردی عضو خانواده، مراقبت کننده، شخص حرفه ای، یا دیگر اشخاصی که اطلاعات ارائه می کنند و هویت و مشخصات کودک مربوطه آشکار نخواهد شد. امکان گزارش دادن بصورت ناشناس هم وجود دارد.
- (4) قصور در گزارش کردن برای افرادی که مطابق با پاراگراف (1) ملزم به انجام این کار هستند، یک تخلف محسوب می شود که بر اساس قانون قابل مجازات است.

ماده 15 - تعهدات تحقیق و مداخله؛ حکم خروج.

- (1) CPC ها موظف هستند به موقع درباره موارد گزارش شده بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی کودکان تحقیق کرده و فوراً مداخله کنند تا حداکثر ایمنی و محافظت کودک قربانی واقعی یا احتمالی تضمین گردد. تحقیق و مداخله باید با همکاری واحدهای آموزش دیده مخصوص مجری قانون بعد از مشورت با ارائه کنندگان خدمات محافظت از کودکان آشنا با مسئله انجام شود.
- (2) یک مقام CPC که بر اساس قانون/مقررات مسئولیت مداخله دارد و بر اساس اطلاعات معقول و مستدل باور دارد که یک کودک در معرض یا خطر قریب الوقوع بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری یا بهره کشی است می تواند برای بررسی شرایط به جستجوی محل اقامت کودک بپردازد.
- (3) اگر مقام CPC بعد از تحقیق بر اساس اطلاعات معقول و مستدل باور داشته باشد که یک کودک در معرض بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری یا بهره کشی است و یا در محل اقامت کودک خطر قریب الوقوع آن وجود دارد، این مقام می تواند دستور خارج کردن کودک و انتقال وی به مراقبت جایگزین، و نگهداری موقت از او در چنین مکان های امنی را بدهد (حکم خروج).
- (4) تصمیم به مداخله یا عدم مداخله و تصمیم در مورد اقداماتی که باید انجام شود برای هر مورد بطور مجزا و با بررسی دقیق تمام اطلاعات موجود و سبک سنگین کردن مخاطرات برای کودک گرفته می شود.

ماده 16 - حکم تامین امنیت و حکم سرپرستی.

- (1) بعد از اینکه یک حکم خروج صادر شد، پرونده باید بدون تاخیر غیرضروری در یک دادگاه ذیصلاح کودک مطرح گردد. دادگاه شرایط را بررسی کرده و یک حکم تامین امنیت صادر می کند. تا پیش از ادامه رسیدگی، در این حکم در مورد نیاز به سپردن کودک به محلی امن تصمیم گیری می شود. حکم همچنین به سایر راهکارهای بلندمدت مربوط به استقرار و سرپرستی کودک خواهد پرداخت.
- (2) دادگاه ممکن است به والدین یا قیم ها دستور بدهد که هزینه اقامت کودک در مکان امن را پرداخت کنند.
- (3) اگر دستوری برای سپردن کودک به محلی امن داده نشود، ممکن است دادگاه حکم سرپرستی صادر نماید. این حکم کودک را تحت سرپرستی CPC یا یک نهاد تعیین شده خدمات رسان محافظت از کودکان قرار خواهد داد و هدف از آن پیشگیری از وارد آمدن هرگونه آسیب و صدمه جدی به کودک در مدتی است که تحت حضانت والدین یا قیم های خویش در منزل خانوادگی می ماند.
- (4) باید به والدین فرصت پاسخ دادن به اتهامات داده شود. برای دست یافتن به یک راهکار بلندمدت برای مراقبت از کودک باید جلسات رسیدگی کامل درباره مسائل برگزار شود.

ماده 17 - حق برخورداری از محل اقامت امن و مراقبت های جایگزین.

(1) کودکان قربانی و کودکانی که در معرض خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی هستند باید از حق سکونت در مکانی امن برخوردار باشند. این حق شامل محل های اقامت موقت و دائمی برای کودکان در جاهای امن و برخوردار از مراقبت های مناسب بعدی می باشد.

(2) برای تضمین این حق، انواع مختلفی از مراقبت های جایگزین باید توسط قانون/مقررات پایه ریزی شود. اداره آنها باید توسط نهادهای دولتی یا غیردولتی خدمات رسان محافظت از کودکان یا با همکاری هردوی آنها انجام شود. بودجه لازم باید بر اساس ماده 11 این قانون توسط دولت تامین گردد.

(3) مراقبت های جایگزین شامل این موارد خواهد بود -

(a) مراقبت های غیررسمی، به معنی هرگونه ترتیبات خصوصی که در محیط خانواده فراهم می گردد و در آن بستگان یا نزدیکان کودک شخصاً و به ابتکار عمل کودک، والدین او یا سایر افراد بدون اینکه این روش توسط یک CPC یا دادگاه کودکان ذیصلاح دستور داده شده باشد، بطور مستمر یا برای مدت زمان نامحدود مراقب کودک هستند؛

(b) مراقبت های رسمی، به معنی تمام مراقبت های ارائه شده در محیط خانواده که CPC یا دادگاه کودکان ذیصلاح دستور آنها داده است، و تمام مراقبت های ارائه شده در محیط های آسایشگاهی که می تواند نتیجه اقدامات اداری یا قضایی باشد یا نباشد؛

(c) مراقبت های خانواده محور، به معنی -

(i) مراقبت توسط خویشاوندان و بستگان غیر درجه اول کودک و سایر افرادی که به کودک نزدیک هستند، و

(ii) مراقبت پرورشی (فاستر)، یعنی اینکه کودک توسط CPC یا دادگاه کودکان ذیصلاح در محیط خانگی خانواده ای بغیر از خانواده خود کودک قرار داده می شود، خانواده ای که برای ارائه این نوع مراقبت ها انتخاب شده، واجد شرایط بوده، تایید گردیده و تحت نظارت قرار دارد؛

(d) مراقبت های آسایشگاهی، به معنی تمام مراکز و موسسات مراقبت های آسایشگاهی، شامل پناهگاه های اضطراری و خانه های گروهی؛ و

(e) ترتیبات زندگی مستقل تحت نظارت برای کودکان، که شامل خانوارهای کودک سرپرست می باشد.

ماده 18 - اداره کردن و نظارت بر مراقبت های جایگزین.

(1) کلیه مراکز مراقبتی، موسسات و اشخاص خصوصی باید برای ارائه مراقبت های جایگزین از CPC ذیصلاح مجوز دریافت کنند. CPC ها باید یک فهرست ثبت از تمام ارائه دهندگان مجاز مراقبت های جایگزین داشته باشند. خدمات رسانی بدون مجوزهای لازم و بدون ثبت شدن یک تخلف قابل مجازات توسط قانون محسوب می شود. مجوز اعطا شده باید بطور مرتب توسط CPC ذیصلاح مورد بازبینی قرار گیرد.

(2) کارکنان مراکز مراقبتی یا موسسات و مراقبت کنندگان خصوصی می بایست آموزش های لازم برای مراقبت از کودکان و آموزش دادن به آنها را دریافت کرده باشند. موضوع حقوق کودکان، شامل مباحث آسیب پذیری خاص کودکان در برابر سوءاستفاده، بدرفتاری، و بهره کشی و حق آنها برای محافظت شدن باید جزو آموزش باشد.

(3) کلیه مراکز، موسسات، و خانه های شخصی ارائه دهنده مراقبت های جایگزین باید برخی استانداردهای حداقل ایمنی و بهداشت که در قانون/مقررات برای محافظت از ایمنی و سلامتی کودکان تعیین شده است را رعایت نمایند. اگر کارکنان مراکز، موسسات، و خانه های شخصی نتوانند الزامات تعیین شده در ماده 10 این قانون را تضمین کنند، هیچ مجوزی به آنها داده نخواهد شد. در صورت زیر پا گذاشته شدن این الزامات، مجوز اعطا شده قبلی باطل خواهد شد.

(4) در ارتباط با اداره خدمات مراقبت های جایگزین باید سوابق جامع و بروز نگهداری شده و بطور دوره ای مورد بازبینی قرار گیرد، شامل فایل های مشروح درباره کلیه کودکان تحت مراقبت آنها.

(5) باید یک سازوکار بازرسی و نظارت مستقل برای عملکرد ارائه کنندگان مراقبت های جایگزین شامل بازدیدهای محلی، کنترل استانداردهای ایمنی و بهداشتی و عملکرد کارکنان ایجاد گردد. باید یک روال گزارش دهی درباره سوءرفتار کارکنان وجود داشته باشد.

(6) کودکانی که تحت مراقبت های جایگزین هستند باید به سازوکاری برای تسلیم شکایات و یا بیان دغدغه های خود درباره رفتاری که با آنها می شود یا شرایط محل استقرار دسترسی داشته باشند. این سازوکار باید در دسترس والدین و افراد مسئول کودکان در مراقبت های جایگزین باشد.

ماده 19 - اصول مراقبت های جایگزین.

(1) خارج ساختن کودک از مراقبت خانواده باید بعنوان آخرین راه حل، یک راه موقت و برای کوتاه ترین زمان ممکن در نظر گرفته شود مگر آنکه دائمی بودن آن به صلاح کودک باشد. در نتیجه -

(a) باید تا سرحد امکان از استقرار چندباره کودک جلوگیری کرد؛

(b) قرار دادن کودک تحت مراقبت های خانواده محور و غیررسمی باید به مراقبت های آسایشگاهی ترجیح داده شود؛ و

(c) ترجیحاً باید برادرها و خواهرها پیش هم استقرار داده شوند.

(2) باید تماس مرتب و مستمر با خانواده کودک و یا نزدیکان مورد تشویق قرار گرفته و تسهیلات لازم برای انجام آن ارائه گردد مگر آنکه به صلاح کودک نباشد، مانند مواردی که یک عضو خانواده کودک را مورد سوءاستفاده یا بهره کشی قرار داده است. این شامل ارتباط، ملاقات، و گذراندن وقت با خانواده ها، قیم ها، و سایر نزدیکان می باشد. اگر کودکان به دلیل زندانی شدن والدین یا بستری شدن طولانی مدت آنها تحت مراقبت های جایگزین قرار گرفته اند، باید به تسهیل ارتباط کودکان با والدین توجه ویژه ای بشود.

(3) به منظور پاسداشت اصل دائمی بودن و پیوستگی، کلیه تصمیمات مربوط به مراقبت های جایگزین باید با توجه به این مطلب اتخاذ گردند که کودک تا حد امکان در مکانی نزدیک به محل سکونت عادی خود مستقر شود تا زمینه ارتباط و پیوستن دوباره احتمالی به خانواده فراهم گردیده و کمترین خلل به جنبه های تحصیلی، فرهنگی و اجتماعی زندگی او وارد آید.

(4) در هنگام انتخاب یک محل مناسب برای مراقبت های جایگزین، نظرات و خواسته های کودک باید دریافت شده و محترم شمرده شود؛ امنیت و رفاه آنی کودک، و نیز مراقبت های بلند مدت و رشد و توسعه او باید با دقت مد نظر قرار داده شود.

- (5) مراقبت کنندگان باید ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه، و رفاه کودک و حق کودک برای تحصیل و کارآموزی، برای بازی و سرگرمی، و سایر ابعاد محافظت را مطابق با این قانون تضمین نمایند.
- (6) کودکانی که تحت مراقبت های جایگزین هستند باید برای شروع زندگی مستقل و پیوستن کامل به جامعه آماده گردند. مراقبت های بعدی و پیگیری های مناسب باید حتماً برای کودکانی که مراقبت های جایگزین را ترک می کنند، انجام شود.
- (7) اقدامات لازم باید برای جلوگیری از انگ زده شدن به کودکان در طول دوره مراقبت های جایگزین یا بعد از آن انجام شود.
- (8) دولت باید یک راهکار کلی موسسه زدایی داشته باشد تا مراکز بزرگ مراقبت های آسایشگاهی بطور پیشرونده حذف و مراقبت های خانواده محور جایگزین آنها گردند. استانداردهای مراقبتی تضمین کننده کیفیت و شرایط مساعد برای رشد و توسعه کودک، مانند مراقبت های شخصی و در گروه های کوچک باید در مراکز مراقبت های آسایشگاهی و موسسات برقرار گردد.
- (9) اقامت در مکانی امن نباید مخل آزادی باشد، بدین معنی که نباید کودک در بازداشت یا زندان قرار داده شده یا محل مراقبت های جایگزین نباید به گونه ای باشد که کودک اجازه خروج از آنجا را به اختیار خود نداشته باشد.
- (10) تصمیمات اتخاذ شده درباره قرار دادن کودک تحت مراقبت های جایگزین باید بطور دوره ای مورد بازبینی قرار گرفته و احتمال بازگشت به خانواده مورد بررسی قرار گیرد.

ماده 20 - فرزندپذیری و معادل های عملی آن.

- (1) دولت باید قوانینی برای ارائه مراقبت های قانونی دائمی برای کودکان، مانند قیمومیت، فرزندپذیری، و معادل های عملی آنها تصویب نماید.
- (2) دولت باید معیارهای احتیاطی و استانداردهایی برای حصول اطمینان از تحت محافظت بودن کودک در فرزندپذیری های درون کشوری یا برون کشوری ارائه نماید.
- (3) بطور خاص، دولت باید قانون/مقرراتی برای اعتبارسنجی نهادهای فعال در زمینه فرزندپذیری تعیین کرده و از کسب منافع مالی نادرست در روند فرزندپذیری جلوگیری کند.

ماده 21 - کمک های پزشکی و روانشناختی، اقدامات بازتوانی و استقرار مجدد.

- (1) کمک های پزشکی رایگان باید در اختیار کودکانی که قربانی موارد تخلف از این قانون شده اند قرار داده شود تا بتوانند سلامت جسمانی و روانی خود را بازیافته و اثر صدمات جسمانی یا روان زخم های وارد شده احتمالی از بین ببرند.
- (2) کمک های پزشکی باید شامل درمان های جسمانی اضطراری و مشاوره روانشناسی لازم و نیز اقدامات بازتوانی بلندمدت باشد.

(3) کودک باید تا زمانی که دوباره به جامعه باز می گردد از کمک های مستمر استفاده کند. این اقدامات استقرار مجدد باید بر اساس نیازهای خاص کودک و نوع ناراحتی تحمل شده، با هدف فراهم کردن زمینه بازگشت موفق کودک به خانواده، جامعه و زندگی اجتماعی تدوین گردند. این اقدامات باید شامل مراقبت های پزشکی و روانپزشکی و نیز مشاوره تحصیلی و شغلی و آموزش باشد. کودک باید از مشاوره و هدایت مستمر بهره مند گردد تا از قربانی شدن دوباره و محرومیت اجتماعی وی جلوگیری بعمل آید.

(4) اقدامات توضیح داده شده در پاراگراف (2) و (3) این ماده باید در محیطی مساعد به لحاظ ایمنی، سلامتی، و رفاه کودک انجام گردیده و حق کودک برای داشتن حریم خصوصی با دقت رعایت گردد. اقدامات شامل محافظت کودک در برابر مواجهه با متخلف ادعایی، مستقر ساختن کودک در مکانی امن، و آماده کردن روانی کودک برای مواجهه های احتمالی در آینده می باشد.

ماده 22 - کمک های حقوقی و دسترسی به نظام عدالت و دادرسی.

(1) کودکی که بر اثر موارد تخطی از این قانون قربانی شده است باید برای احقاق و محافظت از حقوق خود کمک های حقوقی دریافت نماید. کمک های حقوقی برای مقاصد این قانون شامل نیابت قانونی و مشاوره درباره حقوق کودک و روال های حقوقی در دادرسی های جزایی و مدنی است.

(2) به منظور تضمین دسترسی کودک به نظام عدالت و دادرسی، باید این موارد در اختیار وی قرار داده شود -

(a) کمک های حقوقی حرفه ای در صورتی که کودک فاقد وکالت و نیابت قانونی باشد؛

(b) برای استفاده از این نیابت قانونی نیازی به رضایت والدین یا قیم ها نیست؛

(c) کمک های حقوقی با رویه ای آکنده از تفاهم و با نهایت تلاش ارائه خواهند شد و اصول عدم تبعیض و تامین صلاح کودک در آنها رعایت می گردد، شامل آگاه ساختن کودک از روال های قانونی به روشی قابل فهم برای او؛

(d) مشاوران حقوقی مستقل از سیستم محافظت از کودکان عمل می کنند؛

(e) حریم خصوصی کودک محافظت گردیده و هویت کودک برای عموم افشا نمی گردد؛ و

(f) بر اساس فصل 8 این قانون سایر اقدامات محافظتی برای کودکان قربانی و کودکان شاهد انجام خواهد شد.

(3) پرونده کودکانی که متهم به زیر پا گذاشتن قانون شده اند در دادگاه های ویژه کودکان مورد بررسی قرار گرفته و محافظت های لازم را بر اساس فصل 8 این قانون دریافت خواهند کرد.

ماده 23 - مجازات های جرائم علیه کودکان.

(1) مجازات های توصیه شده برای هریک از اقداماتی که بر اساس این قانون تخلفات قابل مجازات تشخیص داده شوند باید سختگیرانه و متناسب با مجازات های پیش بینی شده برای تخلفات عمده قابل مقایسه باشند.

- (2) مبادرت به هریک از اقدامات منع شده بر اساس این قانون باعث خواهد شد که شخص مبادرت کننده از دیدگاه قانون قابل مجازات باشد.
- (3) مشارکت کردن در هرگونه تدارک، تسهیل، مشاهده، اجازه دادن، یا کمک کردن و تشویق به هریک از اقدامات منع شده بر اساس این قانون باعث خواهد شد که شخص انجام دهنده از دیدگاه قانون قابل مجازات باشد.
- (4) اگر شرایط پرونده ای مانند نمونه های زیر حادثر باشد، مجازات ها تشدید می گردند -
- (a) کودک در نتیجه تخلف از جراحات های جسمانی یا روان زخم های شدید و/یا ماندگار برای مدت طولانی رنج می برد؛
- (b) تخلف عامدانه یا با اهمال فاحش جان کودک را به خطر افکنده یا باعث مرگ یا خودکشی کودک می شود؛
- (c) کودک بطور خاص در برابر تخلف آسیب پذیر است، بعنوان مثال کودکان مهاجر، کودکان بسیار کم سن و سال، و کودکان معلول؛
- (d) تخلف بطور مرتب اتفاق می افتد یا یک گروه سازمان یافته یا یک متخلف طبق عادت آنرا انجام می دهند؛
- (e) تخلف از سوی کسی انجام می شود که کودک به وی اعتماد داشته یا در جایگاه اختیار قرار دارد، یا کسی مانند پدر یا مادر، قیم، یا مراقبت کننده که قانوناً مسئول کودک است؛
- (f) ارتکاب کارهای منع شده در این فصل با اعمال تهدید، خشونت، سایر انواع تحمیل، یا با بهره برداری از یک وضعیت نیاز یا سایر آسیب پذیری های خاص کودک انجام می شوند؛
- (g) تخلف ماهیت فرا مرزی دارد؛
- (h) در ارتکاب تخلف از سلاح، مواد مخدر یا دارو استفاده شده است.

ماده 24 - حق دریافت غرامت کامل.

- (1) کودکی که بر اثر موارد تخطی از این قانون قربانی شده است حق دارد بابت هرگونه آسیب و صدمه وارده غرامت کامل دریافت کند. غرامت باید بطور عادلانه و مناسب جبران موارد زیر را بنماید -
- (a) خسارت های روحی، ناشی از جراحات های جسمانی و آزار و اذیت های روانی،
- (b) خسارت های مادی، شامل کار انجام شده در مدت زمان بهره کشی،
- (c) از دست دادن فرصت تحصیل و کارآموزی، و
- (d) هر هزینه دیگری که کودک بر اثر موارد تخلف از این قانون متحمل شده باشد، مانند هزینه درمان های پزشکی، جسمانی، روانشناختی یا روان درمانی، شامل درمان های بلندمدت یا بازتوانی، برای خدمات حقوقی، مسکن، و رفت و آمد.
- (2) کودکی که حقوق وی بر اثر موارد تخلف از این قانون زیر پا گذاشته شده است، از حق مستقیم پیگیری درخواست های غرامت خود در دادگاه های کیفری، مدنی یا از طریق روال های اداری برخوردار خواهد بود.
- (3) حق کودک برای دریافت غرامت کامل در مواردی که کودک در پی غرامت برای موارد مربوط به سوءاستفاده جنسی یا بهره کشی جنسی است مشمول هیچگونه قانون مرور زمان نخواهد شد.

- (4) یک کودک قربانی بدون توجه به اصلیت ملی و وضعیت مهاجرتی خود مستحق دریافت غرامت کامل است.
- (5) یک کودک باید به زبان و شیوه ای که برای وی قابل درک باشد درباره حق دریافت غرامت کامل اطلاعات دریافت کند.

ماده 25 - مصادره اموال.

- (1) افرادی که مفاد این قانون را زیر پا بگذارند با مصادره تمام درآمدها و اموالی روبرو خواهند شد که در نتیجه آن اقدامات یا ترک اقدامات بدست آورده اند. احتمال و امکان مصادره درآمدها و توقیف هرگونه اموال حاصل از اقدامات خلاف این قانون باید تعیین گردد.
- (2) دولت می بایست اموال مصادره شده را به یک صندوق بودجه تحویل دهد که برنامه های استقرار مجدد و بازتوانی برای کودکان قربانی را مطابق با ماده 26 این قانون اجرا می نماید.

ماده 26 - صندوق بودجه غرامت قربانیان.

اگر امکان تامین غرامت کامل از متخلف و اموال مصادره شده وجود نداشته باشد، دولت مسئول است که دریافت غرامت کامل را برای کودک قربانی تضمین نماید. برای این منظور، یک صندوق بودجه غرامت قربانیان باید تشکیل و توسط HCPA اداره گردد. دادگاه می بایست درباره روال های درخواست غرامت به کودک قربانی، والدین و یا قیم، و وکیل وی توضیح دهد.

فصل 4 - محافظت از کودکان در خانواده و اجتماع.

ماده 27 - مسئولیت های خانواده.

(1) خانواده که شامل والدین، برادرها و خواهرها، کلیه بستگان دیگر، و قیم ها است بعنوان سلول و گروه پایه اجتماع و محیط طبیعی رشد، رفاه و محافظت کودکان، مسئول اصلی مراقبت و پرورش کودکان است. خانواده ها باید اطمینان حاصل کنند که کودکان در فضایی آکنده از شادی، عشق و تفاهم بزرگ می شوند تا بتوانند به تمام پتانسیل های بالقوه خود دست یابند.

(2) والدین، سایر اعضای خانواده و قیم ها می بایست از جان و رشد و توسعه کودک محافظت کرده و به شخصیت، حیثیت و عزت کودک احترام بگذارند. روش های بزرگ کردن و پرورش کودکان باید به گونه ای باشند که از فردیت کودک و جنسیت، جهت گیری جنسی و هویت جنسیتی، وضعیت سلامتی و توانایی های ویژه، هویت قومی، دینی و فرهنگی کودک محافظت کرده و به آنها احترام بگذارند. با توجه به سن و پختگی کودک و توانایی رو به تکامل وی برای تصمیم گیری در مسائلی که بر زندگی او تاثیر دارند، باید نظرات و خواسته های کودک را مد نظر قرار داد.

(3) والدین، سایر اعضای خانواده ها و قیم ها مسئول محافظت از کودکان درباره کلیه اقدامات و وضعیت هایی هستند که کودک را در معرض خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی قرار می دهند.

(4) والدین، سایر اعضای خانواده ها و قیم ها وظیفه دارند که -

(a) راهنمایی، ارشاد و کمک های مناسب در اختیار کودک قرار داده و او را برای یک زندگی مستقل و مسئولانه در جامعه آماده سازند؛

(b) حق کودک برای بهره مندی از تحصیل، سلامتی و رفاه را محترم شمرده و در این راستا بکوشند؛

(c) از حقوق و منافع قانونی کودک دفاع کنند؛ و

(d) اطمینان حاصل کنند که در نبود موقت والدین، یک شخص شایسته و واجد شرایط از کودک مراقبت می کند.

ماده 28 - مسئولیت های دولت.

(1) دولت باید اطمینان حاصل کند که خانواده ها در نقش مراقبتی خود به حمایت های مختلف دسترسی داشته و آنها را از خدمات موجود آگاه سازد. والدین، سایر اعضای خانواده یا قیم های فاقد صلاحیت، بی میل، یا نیازمند کمک برای تامین نیازهای پایه جسمانی، روانی، احساسی و اجتماعی کودک، یا برای تامین مراقبت های مناسب، باید از کمک های لازم بهره مند شوند.

(2) اگر خانواده کودک را در معرض خطر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری یا بهره کشی یا در معرض اقدامات سوءاستفاده گرانه و بهره کشانه قرار داده باشد، دولت مسئول محافظت از کودک بوده و باید اطمینان حاصل کند که مراقبت های جایگزین یا مراقبت های قانونی دائمی مناسب مطابق با مواد 17 - 20 این قانون برای او فراهم می گردد. بطور خاص، دولت مسئول محافظت از کودکان در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، سوءاستفاده جنسی، بدرفتاری، بهره کشی اقتصادی و تمام انواع بهره کشی های دیگر از سوی والدین، سایر اعضای خانواده ها و قیم ها است.

(3) فقط در مواردی که خدمات حمایتی در اختیار خانواده ها مطابق با پاراگراف (1) فوق برای جلوگیری از قرار گرفتن کودک در معرض بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری یا بهره کشی کافی نبوده و یا خطر محتوم و آنی این موارد وجود داشته باشد، دولت مسئول است که با اقدامات تعیین شده در این قانون مداخله نماید.

ماده 29 - کودکان محروم از یک محیط خانوادگی محافظت کننده.

- (1) کودکانی که از داشتن یک محیط خانوادگی پایدار و محافظت کننده محروم هستند باید در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی محافظت گردند. این شامل کودکانی می شود که والدین یا قیم های آنها مفقود هستند، در زندان بوده یا به شکلی از آزادی محروم می باشند، یا فوت کرده اند، و کودکانی که در زندگی خود از مراقبت های دائمی والدین یا قیم ها بی بهره اند، مانند کودکان خیابانی، کودکانی که از خانه بیرون رانده شده اند، کودکانی که به انتخاب خود خانه والدین را ترک کرده اند، یا کودکان مهاجر بدون همراه.
- (2) این کودکان حق قرار گرفتن تحت مراقبت های جایگزین را دارند. ماده 27 این قانون شامل حال کلیه کسانی می شود که از یک کودک موقتاً مراقبت می کند یا حضانت او را دارند.
- (3) خدمات محافظت از کودکان بدون توجه به اصلیت ملی و وضعیت مهاجرتی به کودکان ارائه خواهد شد.

ماده 30 - مدرسه و آموزش های فنی و حرفه ای.

- (1) محروم ساختن کودکان از حق تحصیل می بایست ممنوع باشد.
- (2) HCPA و CPC ها باید با همکاری موسسات آموزشی نسبت به تدوین یک برنامه تحصیلی مناسب برای رشد و توسعه جسمانی، روانی، احساسی و اجتماعی کودکان اهتمام ورزند تا کودکان بتوانند با تکیه بر موارد زیر به پتانسیل های کامل خود دست یابند -
 - (a) آموزش و تحصیلاتی که مبتنی بر علاقه و استعدادهای خاص کودک است، برنامه ای که برای پیشرفت کودکان معلول و کودکان دارای استعدادهای خارق العاده و ممتاز شرایط ویژه ای فراهم می کند؛
 - (b) آموزش و تحصیلاتی که شرایط مساعد برای توسعه شخصیت کودک فراهم کرده و او را برای داشتن یک زندگی مسئولانه در آینده آماده می سازد؛ و
 - (c) آموزش و تحصیلاتی که احترام به حقوق بشر و آزادی های بنیادی را برای خود کودک و دیگران، و محیط زیست ترویج می دهد.
- (3) کودکانی که به مدرسه، سایر موسسات آموزشی و فنی و حرفه ای، مهدکودک یا آمادگی می روند باید در برابر بدرفتاری جسمانی، روانی و احساسی، سوءاستفاده جنسی، خشونت، تحقیر، و بهره کشی از سوی پرسنل مدرسه و پرسنل مرتبط با مدرسه و هم کلاسی ها محافظت گردند. بطور خاص -

(a) هیچیک از پرسنل مدرسه و پرسنل مرتبط با مدرسه اجازه تنبیه بدنی ندارند و در صورت مبادرت به این کار ماده 31 این قانون را زیر پا گذاشته اند، روش های تربیت و انضباط باید بر پایه احترام متقابل و عدالت باشند؛

(b) تعالیم و درس ها نباید ترویج دهنده تنفر، خشونت، عدم تحمل و یا تبعیض باشند؛

(c) کلیه پرسنل مدرسه و پرسنل مرتبط با مدرسه می بایست ارتباطات خصمانه و غیردوستانه میان شاگردان مدرسه و هرگونه وضعیت دیگری که توانایی کودکان در مشارکت کامل در مدرسه و یا موسسه آموزش فنی و حرفه ای و توسعه استعدادهای خاص او را خدشه دار می سازند برطرف نمایند؛ و

(d) یک کودک نباید مجبور و یا مجاز به انجام فعالیتی گردد که برای که ایمنی شخصی و یا سلامتی وی خطرناک است.

(4) اصول تعیین شده در این ماده شامل حال موسسات آموزشی خصوصی نیز می شود.

ماده 31 - ممنوعیت تنبیه بدنی.

(1) شکنجه کردن و یا استفاده از هرگونه رفتار یا تنبیه بیرحمانه، غیرانسانی و یا تحقیرآمیز در مورد کودکان می بایست ممنوع باشد.

(2) تنبیه بدنی و اقدامات انضباطی که باعث تضعیف جایگاه و شان کودک شوند، شامل کلیه انواع خشونت های جسمانی و روانی، و رفتارهای دیگر که باعث تحقیر کودک می شوند، می بایست ممنوع باشند. کلیه اقدامات انضباطی باید معقول و متناسب با سن، شرایط جسمانی و روانی و سطح پختگی کودک باشند.

(3) HCPA با همکاری CPCها می بایست از اعلام موارد زیر اطمینان حاصل نمایند -

(a) برنامه های آموزشی و برنامه های ارتقای سطح آگاهی درباره اثرات مخرب تنبیه بدنی؛ و

(b) برنامه ها و آموزش های مخصوص والدین جهت ترویج روش های تربیتی غیرخشن برای خانه و مدارس.

ماده 32 - محافظت از حق برخورداری از حریم خصوصی.

(1) حق کودک برای برخورداری از حریم خصوصی باید در برابر مداخلات بدخواهانه، مستبدانه و یا غیرقانونی که احتمالاً باعث آسیب دیدن حیثیت، آبرو و یا شهرت او خواهند شد، محافظت گردد.

(2) حریم خصوصی شامل حق کودک به داشتن نظر، باور، و دین بدون مداخله و نفوذ دیگران، شامل والدین و یا قیم ها می باشد. مکاتبات کتبی و شفاهی کودک، سوابق مدرسه، سوابق پزشکی و وضعیت سلامتی کودک همگی باید محرمانه حفظ شوند مگر آنکه ارائه این اطلاعات به صلاح کودک باشد.

ماده 33 - بازی و سرگرمی.

- (1) حق کودک برای برخورداری از سرگرمی، تفریح و بازی های متناسب با سن، شرایط رشد جسمانی و روانی وی باید محفوظ باشد. شرکت کودک در ورزش های مختلف، برنامه های فرهنگی، هنری و سایر فعالیت های سرگرم کننده باید تشویق گردد.
- (2) باید از هرگونه مشارکت اجباری و یا مضر کودکان در فعالیت های سیاسی و یا دینی، در برنامه های اجتماعی، فرهنگی و ورزشی و در مسابقاتی که ظاهر کودک مورد ارزیابی قرار می گیرد خودداری گردد. جزییات بر اساس قانون/مقررات تعیین می گردند.

ماده 34 - آداب مضر.

- (1) یک کودک باید در برابر هرگونه شیوه و رسم اجتماعی، فرهنگی، آیینی یا سنتی که برای ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه و یا رفاه او مضر هستند محافظت گردد.
- (2) بطور خاص، سنت ها و شیوه هایی که بر پایه جنسیت و یا سایر شرایط خلاف ماده (3) 4 این قانون در حق کودک تبعیض قائل می شوند ممنوع می باشند.
- (3) مبادرت به هرگونه ختنه دختران و شرکت در این کار یا تسهیل آن باید ممنوع بوده و فارغ از وجود یا عدم وجود رضایت یا انجام کار توسط پرسنل پزشکی یا خیر، می بایست بعنوان یک تخلف قابل مجازات معرفی شود.
- (4) حداقل سن قانونی ازدواج باید توسط قانون معین شود. ازدواج کودکان، شامل اجرای عقد ازدواج، اجازه ازدواج دادن به کودک، یا واسطه شدن و یا به هر ترتیب دیگر کمک به انجام ازدواج باید بعنوان یک تخلف قابل مجازات تعیین گردد. مجازات های در نظر گرفته شده باید سختگیرانه و متناسب با مجازات های تعیین شده برای تخلفات عمده قابل مقایسه باشند.
- (5) هر کودکی که چنین رسوم مضر را تجربه کرده است می بایست به اقدامات موجود بر اساس فصل 3 دسترسی داشته باشد.
- (6) فعالیت های پژوهش و پیشگیری اجرا شده مطابق با ماده 7 این قانون باید سازمان هایی در سطح جامعه محلی را در بر بگیرد تا برنامه هایی برای ارتقای سطح آگاهی و آموزش با هدف پایان دادن به شیوه ها و آداب مضر و ارائه جایگزین های سالم و مثبت برای آنها تدوین گردد.

ماده 35 - سلامتی.

- (1) سلامت جسمانی، روانی و احساس کودک باید محافظت گردد. دسترسی به کمک، مراقبت، اطلاعات و درمان های پزشکی و بهداشتی باید تضمین گردد.
- (2) والدین و قیم ها نباید اجازه داشته باشند که دانسته از انجام هرگونه معاینه و آزمایش یا درمان پزشکی پیشگیرانه یا لازم برای کودک، فارغ از باورهای دینی یا اخلاقی امتناع ورزند. HCPA می بایست یک فهرست از معاینات و

آزمایشات یا درمان های پزشکی پیشگیرانه یا لازم تهیه کند که بعنوان یک حداقل، واکسیناسیون های توصیه شده و هرگونه درمان اساسی پزشکی، جراحی یا هر درمان شفا بخش دیگر را که برای جلوگیری از وارد آمدن صدمه جدی به سلامتی کودکان لازم است، در آن گنجانده می شود.

(3) در صورت امتناع، دادگاه می تواند به والدین یا قیم ها دستور بدهد که درمان های لازم را در اختیار کودک قرار دهند. دادگاه همچنین از این اختیار برخوردار است که دستور خارج ساختن کودک از منزل والدین و قیم ها و ارائه درمان های لازم را بدهد.

(4) دولت باید معاینات و آزمایشات و درمان های لازم بر اساس پاراگراف (2) را برای کلیه کودکان در دسترس قرار دهد.

(5) بدون خدشه دار ساختن ضرورت پیشرفت های علمی، هرگونه آزمایش علمی که برای جان، سلامتی یا رشد و توسعه شخصی کودکان مضر باشد باید ممنوع گردد حتی اگر کودک و والدین یا قیم های کودک با انجام آن موافق باشند.

ماده 36 - مواد مخدر و سایر مواد مضر.

(1) کودکان باید در برابر مصرف مواد مخدر، الکل، محصولات توتونی، مواد سمی، مواد روان گردان و سایر موادی که از سوی HCPA مضر تشخیص داده شده اند، محافظت گردند.

(2) استفاده از کودکان یا مشارکت دادن آنها در تولید، توزیع یا قاچاق این نوع مواد، و بردن کودکان به مکان های فروش این مواد می بایست ممنوع باشد.

(3) فعالیت های پیشگیرانه و آموزشی انجام شده بر طبق ماده 7 این قانون باید شامل برنامه هایی برای تشویق راه و رسم زندگی سالم و توصیه به عدم مصرف مواد باشد.

ماده 37 - مکان های عمومی و برنامه های سرگرمی.

(1) در شرایط و مواقعی که امکان دارد کودکان در رستوران ها، بارها، سالن های سینما و مکان های عمومی مشابه دیگر حضور داشته باشند، اگر که این حضور برای ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه یا رفاه کودکان مضر باشد، بعنوان مثال در ساعات شبانه، باید قانون/مقررات کنترل هایی برای آن تعیین نماید.

(2) کودکان نباید اجازه ورود به نایت کلاب ها و مراکز تفریحی مشابه، اتاق های قمار و سایر مراکز قمار، شامل قمار آنلاین را داشته باشند که ممکن است برای ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه یا رفاه آنها مضر باشد. شرکت کردن در لاتاری های عمومی باید محدود به فان فارها، جشنواره های فولکلوریک، کارناوال های گروه های اجتماعی و مراسم مشابه گردد.

(3) در صورتی که یک مراسم و برنامه عمومی احتمال تاثیرگذاری منفی بر رفاه جسمانی، روانی یا احساسی کودکان را داشته باشد، CPC شایسته و ذیصلاح می تواند از برگزارکننده برنامه عمومی بخواهد که دسترسی کودکان را بطور کلی محدود ساخته یا از دسترسی کودکان کوچکتر از سنی خاص جلوگیری نماید.

ماده 38 - رسانه ها.

- (1) کودکان باید در برابر انتشارات، فیلم ها، بازی های ویدیویی، آهنگ ها، مطالب پخش شده، یا سایر انواع رسانه های الکترونیکی یا نوشتاری که برای ایمنی، سلامتی، رشد و توسعه و یا رفاه آنها مضر هستند محافظت گردند.
- (2) هیچ شخص یا سازمانی نباید کتاب های کودکان، روزنامه ها، مجلات و سایر انواع انتشارات، شامل فیلم ها و ویدیوهای را به نمایش بگذارد، بفروشد، کرایه دهد یا به هر ترتیب دیگری پخش نماید که دارای ماهیت پورنوگرافی، جنسی، یا خشن بوده و یا بیرحمی و یا تبعیض را رواج می دهند، شامل تبعیض های نژادی، دینی، جنسی، ملی، و قومی، و این محتواها از سوی HCPA برای رشد و توسعه جسمانی، روانی، احساسی و اجتماعی مضر تشخیص داده شده باشد، مگر صرفاً برای مقاصد آموزشی.
- (3) رسانه های عمومی، شامل رسانه های چاپی، تلویزیون، رادیو و رسانه های اینترنتی، و نیز شبکه های رسانه های اجتماعی باید فعالانه بکوشند تا کودک را تشویق به توسعه دادن دانش خود از رسانه ها و آشنایی با راه و رسم استفاده صحیح از رسانه ها نمایند و با اجرای برنامه های ارتقای سطح آگاهی مطابق با ماده 7 این قانون و با اطلاع رسانی به عموم مردم درباره تأثیرات منفی احتمالی قرار گرفتن کودکان در معرض رسانه ها، در راستای محافظت از کودکان بکوشند.

ماده 39 - کودکان متعلق به گروه های اقلیت.

- (1) کودکان متعلق به گروه های اقلیت ملی، قومی، دینی و زبانی باید در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی محافظت گردند. برای تحقق این امر باید اقدامات زیر را از میان اقدامات دیگر انجام داد -
 - (a) ترویج محترم شمردن تمام کودکان فارغ از پس زمینه و اصلیت و پذیرش آنها برای گوناگونی و تنوع فرهنگی؛
 - (b) اجازه دادن و کمک کردن به حفظ زبان، فرهنگ، دین، آداب و سنن کودکان مشروط بر اینکه با ماده 34 این قانون منافات نداشته باشد؛ و
 - (c) ارائه کمک های ویژه به کودکان متعلق به گروه های اقلیت و والدین یا قیم های آنها تا بتوانند از فرصت های مشابه سایر کودکان در ارتباط با ادغام اجتماعی و رشد و توسعه شخصی خویش بهره مند گردند.
- (2) هرگونه انگ زدن یا تبعیض روا داشتن بر علیه کودکان متعلق به گروه های اقلیت می بایست ممنوع باشد. دولت با همکاری HCPA سعی می نماید تا تعصبات و پیش داوری ها و الگوهای کلیشه ای را از میان بردارد.
- (3) بطور خاص، موارد زیر می بایست ممنوع باشند -
 - (a) محدود کردن کودک یا مستثنی کردن او از مشارکت و حضور کامل، فعال و موثر در اجتماع؛ و
 - (b) ممانعت از دادن فرصت برابر تحصیلی، رشد و توسعه، سلامتی و نیل به اهداف مشابه کودکانی که متعلق به گروه های اقلیت نیستند.

ماده 40 - کودکان دارای معلولیت و ناتوانی.

- (1) کودکان دچار معلولیت و ناتوانی باید در برابر بی توجهی، سوءاستفاده، بدرفتاری و بهره کشی محافظت گردند. برای تحقق این امر باید اقدامات زیر را از میان اقدامات دیگر انجام داد -
- (a) ترویج احترام گذاشتن به تفاوت ها و پذیرفتن افراد دارای معلولیت و ناتوانی بعنوان بخشی از تنوع و گوناگونی انسانی و کل انسانیت، و ظرفیت های رو به رشد کودکان دارای معلولیت و ناتوانی؛
- (b) تضمین وجود مراقبت های درمانی رایگان یا باصرفه برای کودکان دارای معلولیت و ناتوانی با دامنه، کیفیت و استانداردی مشابه سایر برنامه های مراقبت های درمانی؛
- (c) تضمین ارائه کمک های مجرب پزشکی و درمان، شامل شیوه ها و ادوات تصحیحی و بازتوانی مناسب؛
- (d) ارائه برنامه های تشخیص و مداخله زودهنگام، بعلاوه خدمات طراحی شده برای به حداقل رساندن و جلوگیری از توسعه معلولیت و ناتوانی؛
- (e) ارائه درمان ها، ادوات و برنامه هایی برای اینکه کودکان دارای معلولیت و ناتوانی بتوانند حداکثر تحرک پذیری و استقلال را حفظ نمایند؛
- (f) ترویج روش های متفاوت ارتباط گیری با کودکان دارای معلولیت و ناتوانی؛
- (g) حذف موانع فیزیکی موجود که بهره مندی کودکان دارای معلولیت و ناتوانی از حقوق خود در فضاهای عمومی را تحت تاثیر قرار می دهند؛ و
- (h) ارائه کمک ها و مراقبت های ویژه مطابق با نیازهای خاص کودک به کودک و والدین یا قیم های وی.
- (2) هرگونه سوءاستفاده، بدرفتاری، بهره کشی، انگ زدن یا تبعیض روا داشتن بر علیه کودکان دارای معلولیت و ناتوانی می بایست ممنوع باشد. دولت با همکاری HCPA و CPC ها سعی می نماید تا تعصبات و پیش داوری ها و الگوهای کلیشه ای را از میان بردارد.
- (3) بطور خاص، موارد زیر می بایست ممنوع باشند -
- (a) محدود کردن کودک یا مستثنی کردن او از مشارکت و حضور کامل، فعال و موثر در اجتماع؛
- (b) محدود کردن حق او برای زندگی با والدین و در اجتماع؛ یا
- (c) ممانعت از دادن فرصت برابر تحصیلی، رشد و توسعه، سلامتی و نیل به اهداف مشابه کودکان فاقد معلولیت و ناتوانی.
- (4) تحصیلات کودکان دارای معلولیت و ناتوانی باید به لحاظ کیفیت، ابعاد و مدت زمان با تحصیلات سایر کودکان برابر باشد. ادغام با سایر کودکان باید هدف اصلی باشد. باید تضمین گردد که -
- (a) کودکان دارای معلولیت و ناتوانی به دلیل معلولیت و ناتوانی خویش از تحصیلات رایگان و اجباری ابتدایی و تحصیلات متوسطه مستثنی نمی شوند؛
- (b) پشتیبانی های تخصصی کافی برای تسهیل ارتباط گیری و تحرک آزاد در اختیار کودکان دارای معلولیت و ناتوانی قرار داده شود تا بتوانند در محیط مدرسه مشارکت داشته و در آن جا بیفتند؛
- (i) روش های ارتباط گیری مورد استفاده باید شامل متون متفاوت، خط بریل، زبان اشارات، و هر روش ارتباطی لازم دیگری برای کودک باشد؛

- (ii) شیوه های تحرک مورد استفاده شامل بکارگیری عصای زیر بغل، دسترسی صندلی چرخدار در مدارس، یا هر وسیله دیگری باشد که توانایی حرکت به کودک بدهد؛
- (c) اقدامات پشتیبانی فردی موثر در محیطی ارائه گردد که رشد و توسعه علمی و اجتماعی کودک را همگام با هدف ادغام کامل به حداکثر ممکن افزایش دهد، مانند اختصاص دادن یک کارشناس آموزش دیده برای همراهی با کودک یا گروهی از کودکان در تمام ساعات مدرسه؛
- (d) کودکان دارای معلولیت و ناتوانی از فرصت برابر و مشابه بقیه کودکان برای شرکت در بازی ها، فعالیت های تفریحی، سرگرمی و ورزشی برخوردار باشند.

ماده 41 - ممنوعیت ربودن، فروش و قاچاق کودکان.

(1) ربودن، فروش و قاچاق کودکان به هر دلیل و به هر شکل و شیوه ممنوع بوده و جزو تخلفات قابل مجازات هستند. مجازات های در نظر گرفته شده باید سختگیرانه و متناسب با مجازات های تعیین شده برای تخلفات عمده قابل مقایسه باشند.

(2) کودک ربایی به این معنی است -

(a) خارج ساختن غیرقانونی یک کودک از محل زندگی اش با توسل به زور، تهدید، فریب، سوءاستفاده از قدرت، یا اغوای کودک و بردن او به مکانی تحت کنترل عامل یا شخص ثالث، یا

(b) خارج ساختن غیرقانونی کودک از حضانت قانونی والدین، قیم یا مراقبت کننده کودک؛

چه در محدوده کشور انجام، تسهیل و یا هماهنگ شده باشد و چه شامل انتقال به و یا از کشور باشد. این شامل موارد کودک ربایی است که عامل یکی از والدین کودک می باشد.

(3) فروش کودکان به معنی هرگونه اقدام یا معامله، شامل پیشنهاد دادن، تحویل و یا پذیرفتن یک کودک به هر روش و شیوه، که سرپرستی کودک از یک شخص یا گروه از اشخاص در ازای پول یا هر ترتیبات دیگر برای مقاصد ذکر شده در پاراگراف (4) به دیگری منتقل می گردد.

(4) قاچاق کودکان به معنی نفرگیری، جابجایی، انتقال، نگهداری و یا دریافت کودکان است، با یا بدون توسل به تهدید یا زور، سایر شیوه های تحمیل همکاری، ربودن، تقلب، فریب، سوءاستفاده از قدرت یا وضعیت آسیب پذیری، یا دادن یا گرفتن پول یا مزایا برای کسب رضایت والدین، قیم، مراقبت کننده یا هر شخص دیگری که بر کودک کنترل دارد، برای منظور بهره کشی، شامل مقاصد زیر -

(i) بهره کشی اقتصادی و کار تحمیلی یا اجباری، شامل بدترین اشکال کارگری کودکان، کار کودکان که با مفاد این قانون مطابقت نداشته باشد، تكدی گری کودکان، کار کودکان در خانه، و بهره کشی از آنها در رویدادهای ورزشی؛

(ii) بهره کشی جنسی، روسپی گری کودکان، توریسم جنسی کودکان، پورنوگرافی کودکان، و شرکت آنها در اجراها و مراکز دارای رویکرد جنسی؛

(iii) برداشت اندام ها؛

(iv) ازدواج کودکان؛

(v) فرزندپذیری غیرقانونی؛

(vi) تولید و توزیع مواد غیرقانونی؛

(vii) آزمایشات علمی غیرقانونی؛ و

(viii) هر منظور غیرمجاز و ممنوع دیگر.

(5) حالت های مبادرت و تشدید این تخلفات شامل حال ماده 23 این قانون می شوند. اختیار قضایی این گونه تخلفات باید بر اساس ماده 48 این قانون تعیین گردد.

(6) کودکان قربانی ربودن، فروش یا قاچاق باید به تمام روش های محافظت تعیین شده بر اساس فصل 3 این قانون دسترسی داشته باشند. فعالیت های پیشگیرانه انجام شده بر طبق ماده 7 این قانون باید شامل تحقیقات درباره دلایل ریشه ای کودک ربایی، فروش و قاچاق کودکان و بالا بردن سطح آگاهی درباره این مسائل باشد.

فصل 5 - محافظت از کودکان در برابر بهره‌کشی جنسی.

فصل 42 - محافظت از کودکان در برابر سوءاستفاده جنسی و بهره‌کشی جنسی.

(1) کودکان باید در برابر کلیه انواع سوءاستفاده جنسی و بهره‌کشی جنسی محافظت گردند. کلیه انواع سوءاستفاده جنسی و بهره‌کشی جنسی کودکان باید مطابق با این فصل بعنوان تخلفات قابل مجازات تعیین شوند. آنها شامل ولی نه محدود به اقدامات زیر هستند -

(a) شرکت کردن در فعالیت های جنسی با کودکی که سن وی کمتر از سنی است که بر اساس قانون می تواند به انجام فعالیت های جنسی رضایت بدهد (سن رضایت)؛

(b) فریب دادن یک کودک زیر سن رضایت به انجام یا شرکت در فعالیت های جنسی؛

(c) قرار دادن عمدی یک کودک زیر سن رضایت در معرض فعالیت های جنسی یا پورنوگرافی، مانند انجام فعالیت های جنسی در حضور کودک یا مجبور کردن کودک به تماشای فعالیت های جنسی برای منظور لذت بردن جنسی دیگران؛

(d) شرکت کردن در فعالیت های جنسی با یک کودک از طریق سوءاستفاده از جایگاه اعتماد یا اختیار مانند والدین، قیم ها یا مراقبت کنندگان؛

(e) استفاده از کودک برای بهره‌کشی تجاری جنسی بصورت روسپی‌گری کودکان، توریسم جنسی کودکان، پورنوگرافی کودکان، قاچاق کودکان برای این مقاصد، یا شرکت کردن در اجراها و مراکز دارای رویکرد جنسی.

(2) مقامات ذیصلاح کشوری می بایست سن رضایت کودکان برای فعالیت های جنسی را تعیین نمایند.

(3) پیشنهاد دادن عمدی یک بزرگسال، با استفاده از تکنولوژی های اطلاعات و ارتباطات، برای دیدار یک کودک به منظور ارتکاب هر یک از تخلفات تعیین شده در این فصل می بایست ممنوع باشد.

(4) علاوه بر موارد ماده 23 این قانون، در صورتی که تخلف با کودکی انجام شده باشد که به سن رضایت نرسیده است، مجازات شدیدتری اعمال خواهد شد.

(5) فعالیت های تعلیمی، آموزشی، و ارتقای سطح آگاهی مطابق با ماده 7 این قانون باید با همکاری مدارس و سایر نهادهای خدمات رسانی به گونه ای انجام شود که درباره رشد و توسعه سالم جنسی متناسب با سن و ظرفیت کودکان به آنها آموزش داده شود. فعالیت های پیشگیرانه سوءاستفاده جنسی و بهره‌کشی جنسی باید انجام شده و مطالب اطلاع رسانی مربوطه تهیه گردد.

ماده 43 - ممنوعیت استفاده از کودکان برای روسپی‌گری.

(1) روسپی‌گری کودکان به معنی استفاده از کودکان برای فعالیت های جنسی در ازای دادن پول و یا قول به آن، یا هر نوع ما به ازای دیگر، فارغ از اینکه آیا پاداش توسط کودک مطالبه می شود، به او داده می شود یا با او، واسطه یا هر شخص دیگری که میانجی فعالیت های جنسی با کودک، یا والدین یا قیم یا مراقبت کننده کودک است قسمت می شود یا خیر.

(2) شرکت دادن کودکان در روسپی گری و کسب هرگونه منفعت از آن می بایست ممنوع باشد. این شامل ولی نه محدود به اقدامات زیر است -

- (a) ارباب یک کودک برای روسپی گری؛
- (b) پیشنهاد دادن، زمینه چینی کردن و یا ارائه یک کودک برای روسپی گری؛
- (c) عرضه یا تبلیغ یک کودک برای روسپی گری؛ یا
- (d) تحریک، تشویق، یا تسهیل روسپی گری کودکان.

ماده 44 - ممنوعیت توریسم جنسی کودکان.

(1) این موارد باید جزو تخلفات قابل مجازات در نظر گرفته شوند -

- (a) مسافرت و وارد شدن به روابط روسپی گری کودکان و یا فعالیت های جنسی با یک کودک؛ و
 - (b) مسافرت با هدف وارد شدن به روابط روسپی گری کودکان و یا فعالیت های جنسی با یک کودک.
- (2) هرگونه مشارکت در فعالیت های جنسی با کودکان زیر سن رضایت در خارج از محدوده های این کشور باید یک تخلف قابل مجازات در این کشور تلقی گردد. اشخاصی که مرتکب هر یک از کارهای خلاف پاراگراف (1) می شوند فارغ از اینکه تخلف مذکور در کشور محل ارتکاب قابل مجازات تلقی می شود یا خیر، مسئول شناخته خواهند شد.
- (3) سازمان دهی، تبلیغ، یا تسهیل سفرهایی که در آنها روسپی گری به کودکان تحمیل شده یا مشارکت در فعالیت های جنسی با کودکان زیر سن رضایت انجام می شود باید یک تخلف قابل مجازات در نظر گرفته شود. در روند اجرای ماده 23 این قانون، هرگونه مشارکت یا تسهیل این گونه کارها باید یک تخلف قابل مجازات در نظر گرفته شود. در روند اجرای ماده (2) 48 این قانون، شخص حقوقی سازمان دهنده، تبلیغ کننده یا تسهیل کننده این نوع مسافرت ها باید علاوه بر شخص حقیقی مسئول شناخته شود.
- (4) هدف فعالیت های انجام شده مطابق با ماده 7 این قانون باید مشارکت دادن شرکت های فعال در زمینه صنعت توریسم و مسافرت در زمینه ارتقای سطح آگاهی مشتریان آنها درباره مسئله توریسم جنسی کودکان باشد.

ماده 45 - ممنوعیت پورنوگرافی کودکان.

- (1) پورنوگرافی کودکان به معنی هرگونه نمایش کودکان در فعالیت های واقعی یا شبیه سازی شده جنسی یا هرگونه نمایش اندام های جنسی کودکان با هدف لذت بردن جنسی است که با هر روشی، شامل ولی نه محدود به انتشارات، فیلم ها، صداهای ضبط شده، بازی ها، داده های الکترونیک، تصاویر دیجیتالی، برنامه های اینترنتی و عکس ضبط می شوند. این شامل عکس ها، نقاشی ها، و تصاویر تولید شده با کامپیوتر هستند که تمیز دادن آنها از تصاویر کودکان ممکن نباشد.
- (2) تولید، استفاده، و یا شرکت در پورنوگرافی کودکان و یا کسب هرگونه منفعت از آن می بایست ممنوع باشد. این شامل ولی نه محدود به اقدامات زیر است -

- (a) تولید، بازتولید، توزیع، انتشار، عرضه یا فروش؛
 (b) تسهیل و یا کمک در تولید آنها؛
 (c) تملک، مشاهده یا دانلود عامدانه، یا هرگونه شیوه مصرف و استفاده دیگر؛ و
 (d) تجارت، واردات، صادرات، یا حمل
 پورنوگرافی کودکان.

ماده 46 - رسیدگی به محتوا و اقلام پورنوگرافی کودکان.

- (1) در تکمیل تعهدات ذکر شده در ماده 14 این قانون، باید سازوکاری برای عموم پیش بینی شود تا بتوانند موارد پورنوگرافی کودکان در اینترنت را گزارش کنند.
- (2) در تکمیل تعهدات ذکر شده در ماده 14 این قانون، خدمات دهندگان الکترونیکی که می دانند خدمات ارائه شده توسط آنها برای دسترسی و/یا توزیع اقلام پورنوگرافی کودکان استفاده شد یا استفاده می شود، باید موضوع را به پلیس یا سایر مقامات ذیصلاح داخلی گزارش کنند. از داده ها و اطلاعات برای شناسایی قربانیان و متخلفان استفاده خواهد شد.
- (3) باید یک سیستم برای حذف محتوای پورنوگرافی کودکان از منبع ایجاد گردد. هدف از این سیستم باید کمک در قطع دسترسی به محتوای پورنوگرافی کودکان و لغو ثبت نام های دامنه اختصاص داده شده برای توزیع این نوع محتوا باشد.
- (4) در تکمیل تعهدات ذکر شده در ماده 15 این قانون، مقامات ذیصلاح داخلی می بایست وظیفه جستجو و ضبط داده های کامپیوتری محتوی پورنوگرافی کودکان را عهده دار شوند. آنها باید از کمک های فنی و تخصصی لازم برای انجام این کار بهره مند شوند. مقامات سازمان های مجری قانون فعال در طول تحقیقات نمی بایست بابت مبادرت به هرگونه اقدام مجاز دانسته شده بر اساس ماده 45 این قانون مسئول شناخته شوند.
- (5) اقدامات لازم برای از بین بردن اقلام پورنوگرافی کودکان فارغ از فرمت ارائه آنها باید با توجه کامل به حق کودک تأثیر داده برای رعایت حریم خصوصی انجام شوند.

ماده 47 - اصل عدم مجازات کودکان قربانی.

- (1) کودکی که قربانی بهره کشی جنسی شده است، شامل موارد زیر -
- (a) کودکی که در روسپی گری از او استفاده شده است،
 (b) یک کودک قربانی تورسم جنسی،
 (c) یک کودک قربانی تولید، توزیع، یا استفاده پورنوگرافی کودکان، و
 (d) یک کودک قربانی قاچاق

نمی بایست بابت هیچیک از اقدامات غیرقانونی انجام شده در نتیجه مستقیم قربانی شدن کودک برای بهره کشی، مانند شرکت در روسپی گری، استفاده از مدارک تقلبی، یا ورود به کشور بدون اسناد و مدارک مرتکب خلاف تلقی شده و مجازاتی برای وی تعیین شود.

(2) کمک، بازتوانی و استقرار مجدد باید مطابق با توضیحات فصل 3 این قانون در اختیار این قبیل کودکان قرار داده شود. آنها می بایست از حق خود برای دریافت غرامت کامل آگاه گردند. فعالیت های پیشگیرانه انجام شده بر طبق ماده 7 این قانون باید شامل اجرای تحقیقات درباره دلایل ریشه ای بهره کشی جنسی کودکان و بالا بردن سطح آگاهی درباره این مسائل باشد.

ماده 48 - اختیار قضایی، استرداد مجرمان، مسئولیت، و همکاری.

(1) اختیار قضایی دادگاه های داخلی در مورد تخلفات ذکر شده در فصل باید اختیار فرامنطقه ای را در بر گرفته و در این موارد محرز می گردد -

(a) اگر تخلفات در محدوده این کشور، یا روی کشتی یا هواپیمای ثبت شده در آنجا انجام شده باشد؛ یا

(b) اگر متخلف یا قربانی تبعه این کشور بوده باشد، فارغ از اینکه تخلف در چه مکانی رخ داده است.

(2) علاوه بر تعهد اشخاص حقیقی، تعهد یک شخص حقوقی برای ارتکاب هریک از تخلفات ذکر شده در این فصل باید محرز گردد.

(3) تخلفات ذکر شده در این فصل باید جزو تخلفاتی محسوب شوند که در تمام پیمان های استرداد مجرمان که کشور پایبند به آنها است، قابلیت استرداد مجرمان را داشته باشند. در مواردی که متخلفان منتسب قابل استرداد نیستند، دادگاه های داخلی اختیار قضایی خواهند داشت.

(4) در خصوص تخلفات ذکر شده در این فصل، فعالیت های تحقیقی و آموزشی انجام شده مطابق با ماده 7 این قانون باید همکاری های فرا مرزی میان سازمان های مجری قانون داخلی، خارجی و بین المللی را در بر بگیرد. برنامه های ویژه ای باید برای تسهیل تحقیقات، کشف و شناسایی متخلفان و قربانیان از طریق تبادل اطلاعات و همکاری تخصصی تدوین و به مورد اجرا گذاشته شود.

(5) اقدامات همکاری ملی و بین المللی باید HCPA و CPC ها، جامعه علمی، کارشناسان، نمایندگان جوامع مدنی، و بخش خصوصی، به ویژه بخش توریسم و مسافرت را در بر بگیرد تا فعالیت هایی برای بالا بردن سطح آگاهی و سایر فعالیت های پیشگیرانه و محافظتی به مورد اجرا درآیند.

فصل 6 - محافظت از کودکان در برابر بهره‌کشی اقتصادی.

ماده 49 - اصول کار کودکان.

- (1) کودکان باید از حق پرداختن به کار معقول برخوردار باشند. کار کودکان نباید هیچیک از حقوق تعیین شده در این قانون، شامل حق برخورداری از رفاه جسمانی و روانی، حق تحصیل، و حق بازی و سرگرمی را خدشه دار سازد.
- (2) کودکانی که مطابق با مفاد این قانون بکار مشغول می‌شوند باید از حق دریافت دستمزد مناسب و عادلانه در ازای کار خود برخوردار باشند.
- (3) CPCها می‌بایست مسئولیت نظارت بر استخدام کودکان را عهده دار باشند تا مناسب و معقول بودن و ایمنی کار و شرایط کاری آنها تضمین گردد. HCPA درباره تدوین خط مشی‌هایی برای ارتقای چنین شرایط کاری برای کودکان مشاوره خواهد داد.
- (4) این فصل شامل حال موسسات اشتغال خصوصی می‌شود. موسسات اشتغال خصوصی مطابق با تعریف ماده 1 کنوانسیون 181 سازمان جهانی کار، می‌بایست برای هرگونه تخلف از این قانون بعنوان شخصیت‌های حقوقی مسئول شناخته شوند.
- (5) هرگونه تخلف از مفاد این فصل باید مطابق ماده 23 این قانون بعنوان تخلف قابل مجازات در نظر گرفته شود. هر کارفرمایی که به تخلف از مفاد این فصل متهم می‌شود می‌بایست مطابق با ماده 24 این قانون به کودک قربانی غرامت پرداخت کند.
- (6) فعالیت‌های تحقیقی انجام شده مطابق با ماده 7 این قانون می‌بایست به بررسی موارد زیر بپردازند -
 - (a) روش‌های محافظت از کودکان در برابر بهره‌کشی در کار و جلوگیری از انجام کارهای خطرناک، مضر و نامعقول توسط کودکان؛ و
 - (b) روش‌های ارتقا و ترویج حق کودکان برای کار بدون ایجاد اثرات منفی در حق آنها برای تحصیل و تا حدی که کار کودکان برای رشد و توسعه روانی، احساسی و اجتماعی آنها مفید واقع شود.

ماده 50 - حداقل سن اشتغال کودکان.

- (1) حداقل سن اشتغال باید با توجه به زمان لازم برای رسیدن به پختگی جسمانی و روانی مناسب کودکان و زمان لازم برای تکمیل تحصیلات پایه، توسط قانون تعیین گردد. کودکان زیر حداقل سن اشتغال نباید در هیچگونه رابطه شغلی، یا دستمزد یا غیر وارد شوند.
- (2) حداقل سن کارآموزی می‌تواند توسط قانون پایین‌تر از سن تعیین شده مطابق با پاراگراف (1) مشخص شود. این سن برای کارهای انجام شده توسط کودکان در برنامه‌های آموزش فنی یا حرفه‌ای یا در موسسات آموزشی قابل مقایسه برای آموزش، تحصیل، راهنمایی یا آشناسازی شغلی در نظر گرفته می‌شود. این برنامه‌ها باید توسط CPCها تایید گردند. CPCها شرایط این برنامه‌ها را با همکاری سازمان‌های کارفرمایان و کارگران مذکور تعیین خواهند کرد.

(3) حداقل سن کار سبک می تواند توسط قانون پایین تر از سن تعیین شده مطابق با پاراگراف (2) مشخص شود. CPCها مصادیق کار سبک را تعیین کرده و شرایط مشغول شدن به این نوع کارها را اعلام می نمایند. کودکان در شرایط زیر می توانند به کار سبک بپردازند -

(a) تاثیری بر حضور آنها در مدرسه یا سایر آموزش های فنی و حرفه ای مطابق با تعریف پاراگراف (3) و ظرفیت بهره مندی از آنها ایجاد نکند؛ و

(b) خطری برای سلامتی یا رشد و توسعه آنها نداشته باشد.

(4) حداقل سن اشتغال در یک بخش و صنف خاص می تواند به ماهیت کار وابسته باشد. زمینه های کاری استثنایی که کودکان زیر سن حداقل اشتغال می توانند به آنها مشغول شوند توسط قانون مطابق با اصول ماده 49 این قانون تعیین می گردد.

ماده 51 - ممنوعیت کارهای مضر، خطرناک و نامعقول.

(1) اشتغال کودکان در مشاغل خطرناک و یا انجام امور و کارهای خطرناک که احتمال صدمه رساندن به سلامتی و رفاه جسمانی کودکان در آنها وجود دارد می بایست ممنوع باشد. اشتغال کودکان در زمینه های کاری که احتمال صدمه به رشد و توسعه جسمانی، روانی، احساسی یا اجتماعی در آنها وجود دارد می بایست ممنوع باشد.

(2) قرار دادن کودکان در معرض مواد و گازهایی که احتمالاً می توانند به سلامتی آنها آسیب برسانند و استفاده از کودکان در کار و تولید مواد سمی یا قابل اشتعال و مواد منفجره می بایست ممنوع باشد.

(3) بدترین انواع کار کودکان می بایست ممنوع باشد، بخصوص کلیه انواع بردگی و موارد مشابه بردگی. اینها شامل ولی نه محدود به کار اجباری یا تحمیلی، نگهداری در ازای بدهی، غلامی، فروش و قاچاق کودکان برای منظور بهره کشی اقتصادی و بهره کشی جنسی می باشند.

(4) ماده 48 این قانون در خصوص اختیار قضایی تخلفات انجام شده بر اساس پاراگراف (3) اعمال می شود.

(5) کودکان قربانی که به کار کودکان یا کارهای مغایر این قانون واداشته شده اند باید از کمک های پزشکی و روانشناختی، امکانات بازتوانی و استقرار مجدد، کمک های حقوقی، و حق غرامت مطابق با فصل 3 این قانون بهره مند گردند.

ماده 52 - تعهدات کارفرما.

(1) کارفرما، چه یک شخص باشد و چه یک سازمان و شرکت، مسئولیت تضمین رعایت ایمنی و حفظ سلامتی کارکنان کودک را بر عهده دارد. این شامل تضمین موارد زیر می باشد -

(a) تمیزی محل کار و محیط؛

(b) موجود بودن غذا و آب کافی؛

(c) قرار ندادن کارکنان کودک در معرض مواد خطرناک؛

(d) امنیت ماشین آلات، مناسب برای استفاده کودکان؛

(e) امنیت ساختمان ها مطابق با قوانین مبوطه؛

(f) ارائه لوازم و ادوات محافظتی لازم؛ و

(g) حقوق کارکنان، شامل حق کودکان برای آزادی تردد و آزادی ارتباط با دیگران.

(2) کارفرما باید مشخصات کلیه کارکنان کودک، تاریخ تولد، شرح وظایف شغلی و زمان های کارهای آنها را در یک فهرست ثبت آماده کرده و برای منظور بررسی و نظارت در اختیار CPCها قرار دهد.

(3) کارفرما باید دستمزد عادلانه و برابر، شامل مزایای تامین اجتماعی به کارکنان کودک پرداخت کند.

(4) کارفرما باید برای جلوگیری از بهره کشی از کارکنان کودک و بهبود شرایط کاری کودکان، رعایت قوانین مسئولیت پذیری اجتماعی سازمانی را ترویج دهد.

(5) کارفرما باید اقدامات لازم را برای تضمین رعایت کلیه معیارهای اطمینان و استانداردهای محافظت از کودکان توسط کلیه پیمانکاران دست دوم، تامین کنندگان، استخدام کنندگان و غیره، چه داخلی و چه بین المللی، که با آنها همکاری دارد، بعمل آورد.

ماده 53 - تعیین ساعات کار و ساعات استراحت.

(1) حداکثر تعداد ساعاتی که یک کودک می تواند در روز و در هفته کار کند و حداکثر تعداد روزهایی که یک کودک می تواند در هفته کار کند باید با در نظر گرفتن ماهیت کار توسط قانون/مقررات تعیین شود و در صورتی که مصداق داشته باشد، الزام اینکه کار نباید تاثیر منفی بر حضور کودک در مدرسه و یا سایر آموزش های فنی و حرفه ای و احتمال بهره مند شدن از آنها در طول این مقطع نیز باید در این امر مد نظر قرار داده شود. دوره های استراحت و مرخصی مناسب باید در قانون/مقررات تعریف گردد.

(2) اشتغال کودکان در کارهای شبانه باید تحت نظارت و کنترل قانون/مقررات باشد.

ماده 54 - حقوق کودکانی که در خانه ها کار می کنند.

(1) باید این مسئله تضمین گردد که کودکان مشغول به کار در خانه ها از همان حقوق مشابه کودکانی که بر اساس روابط قراردادی کار می کنند بهره مند گردند، علی الخصوص الزامات مربوط به حداقل سن اشتغال، ایمنی و شرایط کاری سالم، ساعات کار، دوره های استراحت، رعایت شدن حقوق انسانی و ایمنی محل کار.

(2) کودکانی که در خانه کار کرده و در همان خانوار زندگی می کنند نباید مجبور باشند که در طول دوره های استراحت خود نزد خانوار بمانند. آزادی تردد آنها باید تضمین گردد.

(3) کارهای خانگی نباید حق کودک برای بهره مندی از تحصیلات و فرصت شرکت در آموزش های تکمیلی فنی و حرفه ای را خدشه دار سازند.

(4) کودکانی که در خانه ها کار می کنند باید در برابر بهره کشی، علی الخصوص سوءاستفاده جنسی و بهره کشی جنسی محافظت گردند.

(5) HCPA در زمان تدوین خط مشی ملی محافظت از کودکان مطابق با ماده 6 این قانون، می بایست اقداماتی را با هدف کاهش قابل توجه یا حذف استفاده از کودکان در کارهای خانگی در نظر بگیرد.

فصل 7 - محافظت از کودکان در شرایط اضطراری.

ماده 55 - شرکت کودکان در درگیری های مسلحانه.

(1) کودکان زیر هجده سال می بایست در برابر شرکت مستقیم در درگیری ها محافظت گردند. این شامل محافظت از کلیه کودکان زیر است -

- (a) کودکانی که با هر نقش و وظیفه ای جزو هرگونه گروه مسلح منظم یا نامنظم، دولتی یا غیردولتی هستند؛
- (b) کودکانی که مشارکت فعال در رزم و نبرد ندارند اما به انجام فعالیت های نظامی و کارهای پشتیبانی مستقیم می پردازند، شامل ولی نه محدود به دیده وران، جاسوسان، آشپزان، حاملین بار، پیام رسانان، و کلیه کسانی که همراه این گروه ها هستند، بغیر از اعضای خانواده؛ و
- (c) کودکانی که برای مقاصد جنسی و برای ازدواج اجباری جذب شده اند.

(2) کودکانی که به سن هجده سالگی نرسیده اند نمی بایست در نیروهای مسلح دولتی بکار گرفته شوند.

(3) کودکان در سن پانزده تا هجده سالگی می توانند بطور اختیاری و داوطلبانه به نیروهای مسلح دولتی بپیوندند، مشروط بر اینکه -

- (a) این پیوستن واقعاً جنبه داوطلبانه داشته باشد؛
 - (b) این پیوستن با رضایت آگاهانه والدین یا قیم های شخص انجام شده باشد؛
 - (c) کودک از وظایفی که می بایست در این خدمت نظامی انجام دهد بطور کامل آگاه شده باشد؛ و
 - (d) کودک پیش از پذیرفته شدن در خدمت نظامی ملی مدارک معتبری برای اثبات سن خویش ارائه نماید.
- (4) پاراگراف (3) شامل حال مدارس تحت مدیریت و یا کنترل نیروهای مسلح دولتی نخواهد شد در ضمن اینکه از حق کودکان برای تحصیل مطابق با این قانون محافظت می گردد.
- (5) گروه های مسلح مستقل از نیروهای مسلح دولتی نمی بایست تحت هیچ شرایطی کودکان را به خدمت گرفته یا از آنها در درگیری ها استفاده کنند.

ماده 56 - محافظت از کودکان تاثیردیده از درگیری های مسلحانه.

(1) در تطابق با کلیه تعهدات بر اساس حقوق بشردوستانه بین المللی و قانون بین المللی حقوق بشر، باید اطمینان حاصل گردد که کودکان تاثیردیده از درگیری ها محافظت های ویژه برای تضمین ایمنی و رفاه خود دریافت می کنند. کودکان فارغ از ملیت و فارغ از اینکه آیا مستقیماً در درگیری ها شرکت داشته اند یا خیر باید از کلیه امکانات محافظتی ویژه بهره مند گردند.

(2) بطور خاص -

(a) هیچ گونه جنایت جنگی و یا جنایت های ضدبشری نباید بر علیه کودکان انجام شود، و علی الخصوص کودکان نباید قربانی سوءاستفاده جنسی، بهره کشی جنسی، کار تحمیلی یا اجباری، بهره کشی اقتصادی، کودک ربایی، قاچاق انسان، یا تغییر مکان داخلی گردند؛

(b) کودکان می بایست از خوراک و پوشاک پایه بهره مند گردند؛

(c) کودکان می بایست همراه با اشخاصی که مسئولیت تامین امنیت و رفاه آنها را بر عهده دارند و در صورت امکان، با رضایت والدین یا قیم ها از محل وقوع درگیری ها به مکانی امن تر منتقل گردند؛

(d) کودکان باید بتوانند کماکان به موسسات و برنامه های تحصیلی و آموزشی فنی و حرفه ای دسترسی داشته باشند؛ و

(e) کلیه اقدامات لازم برای تسهیل بهم پیوستن دوباره خانواده هایی که موقتاً از هم جدا شده اند، انجام شود.

(3) مجازات مرگ و حبس ابد بدون آزادی به قید التزام برای تخلفات مربوط به درگیری های مسلحانه نباید برای اشخاصی که در زمان وقوع تخلف کودک محسوب می شده اند، در نظر گرفته شده یا اجرا گردد.

ماده 57 - محافظت از کودکان در یک منطقه اشغالی.

(1) کودکانی که در یک منطقه اشغالی زندگی می کنند باید محافظت های ویژه ای برای تضمین امنیت و رفاه خود دریافت کنند.

(2) قوای اشغال گر و قوای تحت اشغال باید روند کار کلیه موسساتی که در زمینه محافظت، تحصیل و آموزش کودکان فعالیت دارند را تسهیل کنند.

(3) قوای اشغال گر و قوای تحت اشغال می بایست کودکان را از تبدیل شدن به قربانیان سوءاستفاده جنسی، بهره کشی جنسی، کار تحمیلی یا اجباری، بهره کشی اقتصادی، کودک ربایی، یا قاچاق انسان، یا جابجا شدن در داخل کشور خود محافظت نمایند.

(4) مجازات مرگ و حبس ابد بدون آزادی به قید التزام برای تخلفات مربوط به وضعیت اشغال نباید برای اشخاصی که در زمان وقوع تخلف کودک محسوب می شده اند، در نظر گرفته شده یا اجرا گردد.

ماده 58 - خروج از خدمت، کمک های پزشکی و استقرار مجدد.

(1) کودکانی که برخلاف مفاد این قانون در درگیری ها شرکت داشته یا دارند می بایست از خدمت خارج شده و یا به ترتیبی دیگری از خدمت ترخیص گردند. HCPA می بایست با همکاری نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان فعال در منطقه تأثیردیده از درگیری های مسلحانه، برنامه هایی برای تضمین خروج سریع و موثر کودکان سرباز از خدمت طراحی کند.

(2) کودکانی که قبلاً سرباز بوده اند می بایست کمک های پزشکی لازم را برای بهبود وضعیت جسمانی و روانشناختی خود و کمک های لازم برای استقرار مجدد اجتماعی را مطابق با اصول تعیین شده برای کودکان قربانی در فصل 3 این

قانون دریافت دارند. HCPA می بایست با همکاری نهادهای خدمات رسان محافظت از کودکان فعال در منطقه تأثیر دیده از درگیری های مسلحانه، برنامه هایی برای ارائه کمک های پزشکی، بازتوانی و استقرار مجدد طراحی نماید.

(3) کودکانی که قبلاً سرباز بوده اند می بایست از حق دریافت غرامت بابت صدمات مادی و معنوی و از دست دادن فرصت مطابق با ماده 24 این قانون برخوردار باشند.

ماده 59 - کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند.

(1) حقوق انسانی کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند باید تضمین شده، محترم شمرده شده و محافظت گردد. برای این امر باید آسیب پذیری خاص کودکان درک گردیده و -

- (a) رفتار انسانی و شرایط مناسب به لحاظ ایمنی و امنیت برای آنها تضمین گردد؛
 - (b) اقدامات لازم برای تعیین هویت و ملیت کودک انجام شود؛
 - (c) کمک های انساندوستانه، شامل غذا، آب، سرپناه، مراقبت های پزشکی و سایر خدمات درمانی، بهداشت، تحصیل و هرگونه خدمات اجتماعی لازم دیگر تامین گردیده؛ و
 - (d) اگر کودک همراه ندارد، درباره والدین او استعلام گردد و اطلاعات بدست آمده درباره موقعیت آنها در اختیار والدین، کودک و یا در صورتی که مناسبت داشت، یک عضو دیگر خانواده قرار داده شود، و اگر به رفاه کودک آسیبی نمی رسد، اقدامات لازم برای پیوستن مجدد کودک به خانواده بعمل آید.
- (2) این موارد می بایست ممنوع باشد -

- (a) جابجا کردن دلبخواهی کودکان؛
- (b) انگ زدن یا تبعیض قائل شدن بر علیه کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند؛
- (c) سوءاستفاده کردن از وضعیت آسیب پذیر کودکانی که مجبور می شوند در داخل کشور خود تغییر مکان بدهند و بهره کشی جسمانی، روانی و یا جنسی از آنها.

ماده 60 - کودکان پناهنده، مهاجر، و کودکان مهاجر بدون همراه.

(1) حقوق کودکان پناهنده و مهاجر، شامل کودکان مهاجر بدون همراه می بایست محافظت گردد. برای این امر لازم است که -

- (a) محافظت و کمک های انساندوستانه، شامل غذا، آب، سرپناه، مراقبت های پزشکی، کمک های روانشناختی، سایر خدمات درمانی، بهداشت، تحصیل و هرگونه خدمات اجتماعی لازم دیگر، فارغ از اینکه کودک همراه والدین خود است یا بدون همراه می باشد ارائه گردد؛
- (b) اگر کودک همراه ندارد، درباره والدین او استعلام گردد و اطلاعات بدست آمده درباره موقعیت آنها در اختیار والدین، کودک و یا یک عضو دیگر خانواده قرار داده شود، و اگر به رفاه کودک آسیبی نمی رسد، اقدامات لازم برای پیوستن مجدد کودک به خانواده بعمل آید؛

- (c) امکانات محافظتی مناسب مطابق با فصل 3 این قانون به کودک ارائه گردد.
- (2) هرگونه انگ زدن یا تبعیض روا داشتن بر علیه کودکان پناهنده و مهاجر می بایست ممنوع باشد.

فصل 8 – محافظت از کودکان در نظام قضایی.

ماده 61 - اصول اقدامات قضایی که کودکان در آنها دخیل هستند.

- (1) کودک می بایست پیش از شرکت در هرگونه اقدام قضایی که بر حقوق و منافع کودک تاثیر می گذارد، بعنوان طرف پرونده، متهم، قربانی یا شاهد، تمام اطلاعات لازم برای اتخاذ یک تصمیم مطمئن و آگاهانه درباره نوع مشارکت در اقدامات و عواقب احتمالی آنها را دریافت نماید. اطلاعات باید متناسب با سن، سطح پختگی و ظرفیت کودک به شیوه های مناسب برای او ارائه گردد.
- (2) کلیه اقدامات قضایی توسط مقامات مجری قانون، قضات، دادستان ها و وکلایی اجرا شده و مورد رسیدگی قرار خواهد گرفت که آموزش های خاص دیده اند. این افراد می بایست درباره حقوق کودکان و محافظت از صلاحیت کودکان آموزش های مستمر دریافت کنند. اقدامات می بایست متناسب با سن، سطح پختگی و ظرفیت کودک انجام شوند.
- (3) شیوه های جایگزین اقدامات رسمی و سنتی قضایی، مانند میانجی گری و شیوه های دیگر حل اختلاف اگر به نفع و صلاح کودک تشخیص داده شوند و هرگاه بتوانند سطح برابری از معیارهای اطمینان حقوقی را برآورده سازند، می بایست تشویق گردند.
- (4) در هر اقدامی که بر حقوق یا منافع کودک تاثیر بگذارد، کودک حق خواهد داشت مستقل از والدین و سایر طرف های دخیل در اقدام، مطابق با ماده 22 این قانون از کمک ها و مشاوره حقوقی رایگان بهره مند شود.
- (5) کارشناسانی که قادر به ارزیابی سطح پختگی، ظرفیت و خواسته های کودک هستند می بایست به شرکت در اقدامات تشویق شده و نظرات آنها در هنگام تعیین صلاحیت کودک در نظر گرفته شود.
- (6) قضات می بایست موظف شوند که نظرات و خواسته های کودک را مد نظر قرار دهند.
- (7) این اصول می بایست در مراحل پیش از اقدامات قضایی و مراحل منتهی به آنها رعایت شوند.

ماده 62 - محافظت از کودکان قربانی و کودکان شاهد.

- (1) کودکان قربانی و کودکان شاهد شرکت کننده در اقدامات قضایی، والدین، قیم ها، یا مراقبت کنندگان آنها می بایست درباره موارد زیر اطلاعات دریافت کنند -
 - (a) موجود بودن کمک های پزشکی و روانپزشکی و سایر خدمات محافظت از کودکان؛
 - (b) روال های اقدامات قضایی، شامل نقش کودکان قربانی و شاهد؛
 - (c) اهمیت، زمان بندی و روش شهادت دادن و روش های پرسش که در طول تحقیق و برگزاری دادگاه بکار برده خواهند شد؛

- (d) پیشرفت و وضعیت پرونده خاص، شامل جلب، بازداشت، و وضعیت حضانت فرد متهم و هرگونه تغییر تعلیقی در آن وضعیت؛
- (e) تصمیم قضایی، پیشرفت های مرتبط بعد از دادگاه، و نتیجه پرونده؛ و
- (f) فرصت های موجود برای کسب غرامت از متخلف یا از دولت از طریق نظام قضایی، از طریق اقدامات حقوقی دیگر، یا سایر فرایندها.
- (2) تا وقتی که شرکت کودک در اقدامات قانونی با صلاحدید کودک منافات نداشته باشد، باید از طرق زیر تشویق گردد -
- (a) استفاده از محیط ها و مکان هایی غیر از دادگاه؛
- (b) عدم حضور مردم در جلسات رسیدگی؛
- (c) خالی ساختن فضای دادگاه یا اجازه حضور ندادن به برخی اشخاص که بودن آنها می تواند باعث هراس یا تحقیر کودک شده یا بر روند مشارکت کودک تاثیر منفی بگذارد؛
- (d) مجاز دانستن ارائه پشتیبانی و/یا حضور مددکاران اجتماعی، روان شناسان، یا سایر افرادی که به کودک نزدیک هستند و کودک مایل به حضور آنهاست؛
- (e) استفاده از صفحه های یک طرفه، تلویزیون مدار بسته، و سایر روش های شرکت از راه دور؛
- (f) محدود ساختن جدی استفاده از شیوه های استنطاق نامرتب و ارباب آور در مورد کودک؛ و
- (g) پذیرفتن اظهارنامه های داده شده از سوی کودک قبل از جلسه رسیدگی، مانند اظهارنامه های داده شده به مددکاران اجتماعی یا افسران مجری قانون.
- به منظور پرهیز از سوال مستمر از کودک، این امکان وجود خواهد داشت که جلسه رسیدگی کودک به روش های الکترونیکی یا بصورت ویدیویی ضبط شده و از مطالب آن در جلسات بعدی دادگاه استفاده شود.
- (3) والدین، سایر اعضای خانواده، یا قیم های یک کودک قربانی یا شاهد می بایست کودک را همراهی کرده و در تمام مراحل جلسات رسیدگی حضور داشته باشند. اگر دادگاه تشخیص دهد که حضور والدین یا قیم ها به صلاحدید کودک نیست، تصمیم به عدم حضور آنها خواهد گرفت و اظهارات کودک را به تنهایی استماع خواهد کرد.
- (4) از تماس مستقیم، مواجهه و ارتباط میان کودک قربانی یا کودک شاهد با یک متخلف یا متخلف ادعایی باید جلوگیری شود، مگر آنکه این کار به درخواست خود کودک بوده و منافاتی با صلاحدید وی نداشته باشد. اگر متخلف ادعایی ولی، عضو خانواده، قیم یا مراقبت کننده است باید معیارهای محافظتی ویژه ای در نظر گرفته شوند.
- (5) مشخصات نام، هویت، خانه، مدرسه، محل زندگی کنونی یا قبلی کودک نباید منتشر یا آشکار گردد. هیچ عکس یا نگاره ای از کودک نباید در دسترس عموم قرار گیرد. هیچگونه مشخصات شناسایی از والدین، اعضای خانواده یا قیم های کودک نباید منتشر یا آشکار گردد. این معیارهای محافظتی می بایست در مرحله پیش از دادگاه نیز رعایت شوند.
- (6) فرض بر این گذاشته می شود که در رسیدگی ها، کودک از قابلیت شهادت دادن برخوردار است. اظهارات کودکان نباید فقط به صرف سن آنها نادرست یا غیرقابل اطمینان تلقی گردد.
- (7) یک کودک قربانی یا شاهد می تواند در هر مرحله از اقدامات قانونی اظهارنامه، گزارش، یا شهادت خود را بدون خدشه دار ساختن دادگاهی متخلف ادعایی پس بگیرد. یک گزارش یا اعلام اتهام از سوی یک کودک نمی بایست پیش نیاز پیگرد قانونی یک متخلف ادعایی باشد.

ماده 63 - کودکانی که خلاف قانون عمل کرده اند.

- (1) سن حداقلی که کودکان در زیر آن ظرفیت و توانایی نقض قوانین کیفری را ندارند می بایست توسط قانون تعیین گردد (سن مسئولیت پذیری جزایی).
- (2) هر کودکی که به نقض قانون متهم شده است می باید -
 - (a) فوراً و مستقیماً از اتهامات وارد شده بر علیه خویش آگاه گردد؛
 - (b) بی درنگ به کمک های حقوقی رایگان دسترسی یابد؛
 - (c) مسئله او بدون تاخیر بی جهت تعیین تکلیف شود؛
 - (d) فرض بر بی گناهی او گذاشته شود؛ و
 - (e) نباید مجبور به شهادت دادن یا اعتراف به گناهکاری شود.
- (3) برای رسیدگی به کودکانی که متهم به نقض قانون شده اند می بایست واحدهای ویژه کودکان در ادارات پلیس راه اندازی گردد.
- (4) کلیه اتهامات وارد شده به کودکانی که متهم به نقض قانون شده اند باید توسط دادگاه های ویژه کودکان مورد رسیدگی قرار گیرد. این دادگاه های ویژه کودکان باید در کلیه حوزه های قضایی تاسیس گردند. کارکنان آنها باید از میان مقامات مجری قانون، قضات، دادستان ها و وکلایی که آموزش های خاص دیده اند انتخاب شوند. تاسیس و حوزه اختیار قضایی آنها بر اساس قانون/ مقررات تعیین خواهد شد.
- (5) اگر یک کودک زیر سن مسئولیت پذیری جزایی متهم به نقض قوانین کیفری شده باشد، نمی بایست او را به دادگاه ارجاع داد بلکه باید به یک نهاد شایسته خدمات رسان محافظت از کودکان معرفی گردد تا با کمک به بهبود شرایط تحصیلی و محیط اجتماعی وی از ارتکاب اقدامات مجرمانه در آینده جلوگیری بعمل آید.
- (6) فعالیت های تحقیقی انجام شده مطابق با ماده 7 این قانون می بایست معیارهای و اقداماتی را برای ترویج و پیاده سازی یک نظام قضایی دوستدار کودکان در بر بگیرد.

ماده 64 - راهبردهای تعیین مجازات برای کودکانی که خلاف قانون عمل کرده اند.

- (1) مجازات های تعیین شده برای کودکانی که بر اساس قانون متهم شناخته می شوند باید بجای تنبیه یا تلافی کردن به بازتوانی، تحصیل و استقرار مجدد آنها در جامعه اولویت بدهد.
- (2) مجازات کیفری، و علی الخصوص زندان می بایست فقط بعنوان آخرین چاره بکار برده شود و حتی المقدور از آن پرهیز گردد. تعیین مجازات اعدام یا حبس ابد بدون امکان آزادی برای کودکان، یا تعیین هرگونه مجازات بیرحمانه یا تنزل دهنده دیگر برای کودکان می بایست ممنوع باشد.
- (3) در عوض مجازات کیفری، یا در تکمیل یک مجازات، دادگاه ویژه کودکان می تواند حکم به مشاوره، آزادی به قید التزام، مصالحه میان متخلف و قربانی، هدایت و ارشاد، برنامه های آموزشی برای جلوگیری از تخلفات قانونی دیگر در آینده و/یا انجام اقداماتی مناسب برای کمک به رشد و توسعه کودک بعنوان یک عضو مسئول جامعه بدهد. این اقدامات باید واکنش هایی سازنده و اختصاصی به تخلف کودک و رفتار و شخصیت وی باشند.
- (4) یک کودک می بایست از فرصت به چالش کشیدن قانونی بودن اتهام خویش نزد مقامات شایسته و بی طرف برخوردار گردد. مجازات های زندان می بایست بطور دوره ای مورد بازبینی قرار گیرند تا در مورد نیاز به ادامه زندان و احتمال آزادی به قید التزام تصمیم گیری شود.

(5) فرصت حذف یا بستن سوابق کیفری می بایست به کودکان داده شود. در مواردی که قاضی دادگاه ویژه کودکان به این تشخیص رسیده باشد که کودک مجازات شده به دلیل خوش رفتاری، خود را به بعنوان یک شخص مطیع قانون نشان داده است، قاضی می تواند راساً و یا بر اساس درخواست شخص متهم، ولی، قیم، یا نماینده قانونی وی آن مورد را از سوابق کیفری حذف نماید.

ماده 65 - محافظت از کودکان محروم شده از آزادی.

(1) کودکانی که آزادی آنها محدود شده یا از آزادی محروم گردیده اند باید به گونه ای نگهداری شوند که از خدشه دار شدن حیثیت آنها جلوگیری شده و وضعیت متناسب با سن آنها باشد. افرادی که مسئول مراقبت و محافظت از کودکان بازداشتی هستند باید از آنها در برابر خشونت های جسمانی، روانی و جنسی محافظت کرده، به حقوق انسانی آنها احترام گذاشته و رفتاری معقول، انسانی و منصفانه با آنها داشته باشند.

(2) والدین، قیم ها یا مراقبت کنندگان کودک باید فوراً از هرگونه بازداشت، دستگیری، و هرگونه محدودیت یا محرومیت دیگر از آزادی او مطلع گردند. ماهیت تخلفی که کودک بخاطر آن دستگیر شده است باید در این اعلامیه ذکر گردیده و همچنین عنوان شود که کودک حق دارد از کمک و مشاوره حقوقی استفاده کند.

(3) کودکان بازداشتی باید جدا از بزرگسالان بازداشتی نگهداری شوند.

(4) کودکان باید بتوانند تماس خود با والدین، اعضای خانواده و سایر نزدیکان خود را از طریق ملاقات های مرتب و مکاتبه حفظ نمایند.

(5) حق کودک برای برخورداری از سلامتی، ایمنی و رشد و توسعه مطابق با این قانون می بایست در محیط های بازداشت رعایت گردد. اقدامات انضباطی در مراکز بازداشت نباید شامل شکنجه، رفتارهای بیرحمانه و خفت آور باشد. قرار دادن کودک بازداشتی تحت مجازات های تکمیلی می بایست ممنوع باشد. استفاده از مهار و یا توسل به زور فقط زمانی مجاز خواهد بود که خطر آبی و محتوم آسیب رساندن کودک به خود یا دیگران وجود داشته باشد، اما هرگز نباید از این امر بعنوان تنبیه استفاده شود.

(6) در بازداشت باید برنامه های آموزشی و فنی و حرفه ای برای کمک به کودک در فائق آمدن بر مشکلاتی که در ارتکاب تخلف توسط او موثر بوده اند ارائه گردیده و کودکان برای بازگشت به جامعه، زندگی خانوادگی، تحصیل و یا اشتغال بعد از آزادی آماده گردند.

(7) مراقبت های متناسب بعدی شامل امکانات استقرار مجدد، مانند هدایت و ارشاد مستمر و اختصاصی مطابق با نیازهای خاص کودک با هدف فراهم کردن زمینه بازگشت موفق کودک به خانواده، جامعه و زندگی اجتماعی و برای جلوگیری از مبادرت به تخلف در آینده می بایست ارائه گردد.